

ว่ากันว่าชีวิตของผู้คนที่นี้มักจะเริ่มต้นเมื่อตะวันลับฟ้าไปแล้ว คือนี้นักเช่นกัน ตามท้องถนนผู้คนขวักไขว่ หลากหลายชีวิตถูกปลุกให้ตื่นจากหลับใหล ทิวทั้งเมืองสว่างไสวราวกับกลางวัน ที่นี้คือริยาร์ ประเทศเล็กๆ ที่ซ่อนตัวอยู่ในดินแดนที่ใครๆ ก็ส่ายหน้าหากนึกถึงทะเลทรายที่ทอดยาวสุดสายตา แต่น้อยคนนักจะรู้ว่าริยาร์คือดินแดนแห่งความมั่งคั่งและสมบูรณ์พูนสุขไปด้วยทรัพยากร น้ำมัน ทองคำ และแร่ธาตุอื่นๆ

แต่นั้นไม่ใช่เหตุผลที่รินดามายืนอยู่ตรงนี้ แม้ว่าเธอจะเป็นคนตัดสินใจขอทำภารกิจนี้เอง แต่เมื่อถึงเวลาจริง รินดาก็อดตื่นเต้นไม่ได้ เพราะชีวิตขลุกอยู่แต่กับห้องสี่เหลี่ยมที่เต็มไปด้วยกลิ่นยา ทว่าด้วยนิสัยที่เป็นคนชอบโลดโผน ทุกคนจึงไม่แปลกใจเมื่อผู้กองสาวชาวไทยยกมือขึ้นขอมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานเฉพาะกิจครั้งนี้ด้วยความสมัครใจ

เสาไฟข้างถนนดูเหมือนจะเป็นเป้าหมายแรกที่ผู้กองสาวชาวไทยใช้เป็นที่ทำมาหากิน ด้วยความสูงที่เกินกว่ามาตรฐานหญิงไทย และส่วนสัดที่สามารถไปเดินบนแคตวอล์กได้อย่างไม่อาย เธอจึงกลายเป็นเป้าสายตาของใครต่อใครที่ผ่านไปมา แม้จะรู้สึกเคอะเขินที่จะต้อง

ทำตัวเป็นผู้หญิงขายบริการ แต่หน้าที่และความตั้งใจที่อยากทำอะไรให้มันมีชีวิตชีวา มีสีสันมากไปกว่าการเป็นหมอมหาหาร ทำให้รินดา ยิ้มสู้ เธอกำลังโปรยยิ้มและทำท่าเชิญชวนผู้ชายที่ผ่านไปมาด้วยความ ออดทน

การขอมาเป็นทหารแลกเปลี่ยนประสบการณ์ หนึ่งในเจ้าหน้าที่ ของหน่วยปฏิบัติการพิเศษที่นี้เป็นอะไรที่รินดาไม่เคยคิดมาก่อน หาก ไม่ถูกทรยศหักหลังจากคนที่เธอรักถึงสองคน ความผิดหวังเสียใจทำให้ เธอต้องระเห็จตัวเองมาไกลถึงนี้

ป่วยการที่จะไปคิดถึง รินดาดังสติของตัวเองให้กลับมาสู่ภารกิจ ที่ได้รับมอบหมายอีกครั้ง กระทั่งร้านตรงหน้าสะท้อนให้เห็นเธอใน อีกบุคลิกหนึ่ง ผู้หญิงไทยที่ปล่อยผมยาวทิ้งตัวลงเลยกลางแผ่นหลัง กับการแต่งหน้าที่ดูจัดจ้านกว่าที่เคยเป็น ชุดเดรสที่แม้จะยาวก็จริง แต่ ด้านข้างก็ถูกผ่าสูงขึ้นไปจนถึงสะโพก ชุดที่แม้ผู้หญิงเองก็ยังไม่อดจะหัน กลับมามองเป็นครั้งที่สองไม่ได้

รินดาผิวปากล้อเลียนตัวเอง ก่อนจะสำรวจปิ่นפקกระบอกเล็ก ของเธอที่เหน็บไว้ที่ขาอ่อนอีกด้าน กองหนุนที่ช่วยให้เธออุ่นใจหากว่า มันจะเกิดอะไรที่ร้ายแรงจนไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ได้

คืนนี้เธอได้รับการกิจล้นๆ ง่ายๆ คือ ‘เป็นอีตัว’ การลักลอบขาย บริการของผู้หญิงต่างด้าวกำลังเป็นปัญหาต่ออริยาร้อยอย่างหนัก เพราะ ภาวลักษณะของเมืองที่สวยงาม สะอาด สงบ ปลอดภัย เหมาะแก่การ ท่องเที่ยว แต่เพราะความเป็นเมืองที่ร่ำรวย ผู้ชายสามารถมีภรรยาได้ หลายคน รวมทั้งมีฮาเร็มเป็นของตัวเอง ทำให้เศรษฐีหรือผู้ชายบางคน มีความมั่งคั่งมาก ต้องการเสาะแสวงหาความสุขแปลกๆ ใหม่ๆ กับผู้หญิง ไม่ซ้ำหน้า ผู้ชายเหล่านี้จึงนิยมออกมาหาความสำราญเพื่อเปลี่ยน รสชาติกับผู้หญิงข้างถนน เพราะว่ามันว่าการบริการของพวกเธอถึงอก ถึงใจยิ่งกว่าภรรยาที่บ้านหลายเท่าตัว และที่สำคัญไม่มีการผูกมัด หรือ

ต้องเลี้ยงดูพวกเธอเหล่านั้นให้เป็นปัญหากับบรรดาสาว ๆ ที่บ้าน ด้วยเหตุนี้ธุรกิจการลักลอบขายบริการจึงมีให้เห็นอยู่เสมอ

ผู้กองสาวในมาดของอีตัวกวาดสายตาไปยังท้องถนนที่ตลาดล้าไปด้วยผู้คนและรถราที่วิ่งกันพลุกพล่าน ที่นี่คนรวยก็รวยเวอร์วังอลังการ ภาพของรถหรูราคาแพงจึงมีให้เห็นแทบจะทุก ๆ ห้านาที

รินดากวาดสายตามองไปรอบ ๆ บริเวณที่เธอยืนอยู่ นอกจากเสาไฟข้างถนนที่เธอยึดเป็นท่าเลแล้ว ผังตรงกันข้ามยังมีรถยนต์ของลูกที่มัจจุรุ่มคอยช่วยเหลือ ถัดไปสองสามบล็อกมีผู้หญิงขายบริการตัวจริงค่อย ๆ ทอยยออกมาจากมุมมืดสองสามคน นี่คือธุรกิจที่ปราบปรามอย่างไคร้ไม่หมด พวกเธอเหล่านี้มักจะเข้าริยาริในนามนักท่องเที่ยว แต่แท้จริงแล้วคือตั้งใจเข้ามาขายบริการ หากถูกจับได้ก็แค่ถูกเนรเทศกลับประเทศบ้านเกิดเมืองนอน แต่กว่าจะโดนจับพวกเธอก็สามารถหาเงินได้เป็นกอบเป็นกำ แล้วก็เปลี่ยนชื่อหมุนเวียนขอวีซ่าเข้ามาเสี่ยงแบบนี้อีก มันเป็นวัฏจักรที่ไม่สามารถจะถอนรากถอนโคนได้ เพราะฉะนั้นมาตรการจับผู้ซื้อบริการจึงถูกนำมาใช้ เมื่อไม่มีผู้ซื้อก็ยอมไม่มีผู้ขาย

ความเย็นเริ่มแผ่กระจายปกคลุม อากาศที่นี้กลางวันร้อนจัด ส่วนกลางคืนก็เย็นจัดจับขั้วหัวใจ แทบจะเป่าควั่นออกจากปากได้ รินดาที่ยืนอยู่ที่เดิม คิ่่นนี้ดูเหมือนภารกิจแรกของเธอจะล้มเหลว เพราะยังไม่มีรถคันไหนจอด ความหนาวเริ่มแผ่ซ่านมาอีกระลอก จนหญิงสาวสั่นสะท้าน เธอคิดว่าคงไม่มีผู้ชายหน้าไหนมาติดกับเพราะเวลาที่ล่วงเลย แต่รินดาก็ยังไม่ถอดใจ มันน่าจะมีใครสักคนที่หลงเข้ามาให้เธอได้แสดงฝีมือไ้ลายแม่เสื้อสาวจากเมืองไทยสิน่า

แล้วก็เหมือนโชคจะเข้าข้างไม่ให้ภารกิจของเธอล้มเหลว เมื่อรถหรูราคาแพงของใครคนหนึ่งแล่นผ่านหน้าเธอไป

ดวงตาคมกริบกับใบหน้าที่หล่อคมเข้ม นี่เขาช่างกล้าเปิดกระจก

รถลงจนเธอมองเห็น และรถเป้าหมายก็ยังดีใจจังใจขับผ่านหน้าเธอ
อีกเป็นครั้งที่สอง คราวนี้เขาขับรดซ้ำๆ ผ่านหน้าเธอไป จนรินตามอง
เห็นความหล่อคมเข้มของเขามากๆ ตา ไม่รู้ว่าความสวยหรือทำยี่ห้อ
ยั่ววนของหญิงสาวกันแน่ที่ทำให้รถเจ้ากรรมคนนั้นแล่นผ่านหน้าเธอ
ไปอีกเป็นครั้งที่สาม

“ส่งสลิปลาจะฮุบเหยื่อ”

รินดากรอกเสียงเบาๆ ผ่านไมโครโฟนตัวจิ๋วที่ซ่อนอยู่ในร่องอก
มีความเคลื่อนไหวในรถของลูกทีมบอกถึงการรับทราบ ดวงตาสีนิลยัง
จับจ้องไปที่รถหรูเจ้าปัญหาอย่างมีนัย ไม่ว่าเขาจะจอดแล้วเรียกผู้หญิง
คนใดก็ตาม เธอและลูกทีมก็พร้อมที่จะเข้าแสดงตัวจับกุม แต่ก็ต้อง
ระมัดระวัง เพราะก่อนมาปฏิบัติการได้รับคำเตือนว่าหลายต่อหลาย
ครั้งที่ไม่มีหลักฐานจะจับ ผู้ชายหื่นกามเหล่านี้ก็จะล่อนวลจากไป
อย่างหน้าตาเฉย เพราะฉะนั้นคืนนี้เธอกับลูกทีมจึงวางแผนกันมาอย่าง
ดี และก็มีหวัง เพราะรถยนต์สีดำสนิทคันนั้นยังแล่นเอื่อยๆ วนเวียน
ไปมาราวกับเสือดำเยื้องย่างรอเวลาตะครุบเหยื่ออย่างใจเย็น

“ท่าทางไอ้หมอนี่จะช่างเลือก” ผู้กองสาวกรอกเสียงไปอีกครั้ง

“หรือไม่ว่าไม่เคยเห็นไอ้ตัวที่สวยที่สุด” เสียงตอบจากลูกทีมของ
รินดาที่ซุ่มดูอยู่ไม่ห่าง

รถจากัวร์ยังแล่นผ่านหน้าเธอไปอย่างช้าๆ แล้วก็เหมือนคนขับ
จะตัดสินใจอย่างกะทันหัน เพราะจู่ๆ รถก็หยุดก็ก แล้วถอยหลังมา
จอดตรงหน้าหญิงสาว กระแຈที่ลดระดับลงจนสุดทำให้เห็นความหล่อ
เหลาที่รินดาแทบจะลืมหายใจเมื่อเขามาอยู่ในระยะใกล้ นัยน์ตา
คมกริบรับกับจมูกที่โด่งเป็นสัน ริมฝีปากได้รูป หนวดเคราเขียวครึ้มที่
อยู่เหนือริมฝีปากและปลายคางของเขาก็มีอิทธิพลพอที่จะทำให้รินดา
ลืมหายใจไปชั่วขณะ ถ้าพูดถึงความหล่อตามแบบฉบับมาตรฐานของ
ชายแถบทะเลทราย ไอ้หื่นกามของเธอหล่อกว่านั่นหลายร้อยพันเท่า

“สนใจอยากนั่งรถเล่นกับฉันไหม” เสียงตะโกนถามดังออกมาจากคนในรถ

“ฉันจะให้ค่าเสียเวลา คิดมาว่าทั้งคืนทำอะไร”

“ทั้งคืน? ว้าว!” รินดาทวนคำอย่างไม่เชื่อหู เกิดมาก็เพิ่งจะมาหัดเป็นอีตัวอ้อยผู้ชายอยู่ข้างถนนก็ครั้งนี้แหละ

“ใช่ ทั้งคืน จะเอาเท่าไรก็ว่ามา ฉันจ่ายไม่อั้น” ชายคนนั้นบอกพร้อมกับพยักพยิดให้เธอขึ้นรถ

รินดาที่ยังตื่นเต้นไม่หาย เธอคืออีตัว เตือนตัวเองไว้ ถ้าไอ้หมอนี้ควักเงินจ่ายค่าตัวเธอขึ้นมาเมื่อไรเป็นโดนจับแน่

แล้วก็เหมือนโรคเก่ากำเริบ เมื่อเห็นผู้ชายหน้าตาดีเข้าหน่วยเธอเป็นต้องงะแงะๆ งะๆ รุ่มง่ามขึ้นมาทันที จนอยากเชกกบาลตัวเองนัก กระโปรงที่แหวกขึ้นจนสุดคงจะเปิดชะเวกชะวากตอนที่เธอก้าวขาขึ้นรถ จึงเห็นตาอันคมกริบของเขาตวัดมองแวบหนึ่ง ก่อนจะกระชากรถออกไปด้วยความรวดเร็ว ไม่กี่นาทีรถของเขาก็ทิ้งห่างจากลูกทิมของรินดาอย่างไม่เห็นฝุ่น

“บ้าเอ๊ย!” รินดาสบถอย่างหัวเสียเมื่อเห็นแสงไฟของรถลูกทิมค่อยๆ ลับหายไปจากสายตา

“มองอะไร” เขาถามขณะที่สายตาจับจ้องไปยังการจราจรบนท้องถนน

“มองหารถที่ขับตามเรามาอย่างนั้นหรือ” น้ำเสียงเหมือนรู้ทัน

“เปล่า” รินดารีบปฏิเสธ แม้ใจจะคิดกังวล เพราะเธอไม่รู้ว่าเขาพามาเส้นทางไหน แต่ยังไม่ทันจะได้คิดแผนสอง รถก็หยุดนิ่งสนิท “ที่นี้ที่ไหนคะ”

“จะสนไปทำไมเล่า”

“ฉัน...” ยังไม่ทันจะได้อ้าปากถาม เธอก็ถูกเขายกตัวลอยขึ้นมาคร่อมบนตัก ก่อนจะจูบเธออย่างดุเดือด

รินดาเบิกตาโพลง เธอไม่เคยถูกจูบแบบซ้ำๆ อย่างนี้มาก่อน
อย่างเก่งก็หอมแก้ม แต่กับไอ้เหี้ยนคนนี้ ลื่นร้อนๆ ของเขากำลัง
บังคับหญิงสาวให้จูบตอบ ริมฝีปากที่บิดเบี้ยวลงมาลดระดับความ
ทิวหายลง แปรเปลี่ยนเป็นเนิบนาบนุ่มนวลและหยอกเย้า รินดาหือ้อ
ตาลาย หญิงสาวลั่นสะท้านไปทั้งตัวเมื่อเขาจูบเธออีกครั้ง มีเสียงคราง
เบาๆ อย่างพอใจจากลูกค้ำ

รินดาพยายามดึงสติกลับ แม้ร่างกายจะอ่อนล้าปวดเปียกเพราะ
พิษสงจากจูบของเขาซึ่งร้ายนัก แต่หญิงสาวก็ยังมีสติพอ เธอเตือน
ตัวเองอีกครั้งพร้อมขยับมือหาปืนพกในที่ซ่อน แต่สองมือถูกเขาตรึง
ขึ้นเหนือศีรษะ กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ ผสมผสานกับกลิ่นของความเป็น
บุรุษเพศ เขากำลังรุกคืบเพราะเข้าใจว่าเธอเป็นผู้หญิงขายตัว เสียง
เหมือนเขากำลังรดชิปกางเกง มันผิดแผน รินดาพยายามดิ้นรนเบี่ยง
ตัวหนีเมื่อจู่ๆ ไล่เรื่อยไป และสุดท้ายก็ซุกหน้าอยู่กับทรวงอก
ของหญิงสาว

“ซ้ำก่อน...เงิน...ฉันต้องการเงิน” รินดาละล่ำละลักบอก

“เธอได้แม่สาวน้อย บอกแล้วว่าฉันจ่ายไม่อั้น บอกค่าตัว
ของเธอมาสิ”

“ก็ไหนว่าจ่ายไม่อั้น แก เอ๊ย! คุณก็เอาเงินมาให้ฉันก่อนสิ”

“ฉันจ่ายแน่ หลังจากดูสินค้านี้เรียบร้อยแล้ว” จมูกโด่งๆ ซุกใช้
ตรวจดูสินค้านั้นอย่างไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหม

ถึงนาที่รินดาก็ไม่ขอทบทวนอีกแล้ว ในเมื่อเขาพร้อมจ่ายแค่นี้
เธอก็สามารถแสดงตัวเป็นเจ้าหน้าที่จับกุมเขาได้เช่นกัน

“หยุดนะ ฉันเป็น...” ยังไม่ทันจะได้บอกว่าเป็นใคร ใบหน้า
คมสันก็เงยขึ้น แล้วเขาก็ตะคอกถามเสียก่อน

“นี่อะไร”

รินดาไม่อยากจะมองใครๆ โฟนตัวจิ๋วที่อยู่ในปากของเขา บ้าฉิบ!

เธอถูกจับได้

“ฉันถามว่ามันคืออะไร”

“ไมโครโฟน” หญิงสาวตอบอย่างไม่มีหวั่น

“ฉันรู้” เสียงที่ตอบหงุดหงิด

“แต่ที่ฉันไม่รู้คือมันอยู่บนตัวเธอได้อย่างไร ให้ตายสิ! ฉันไม่
อยากเชื่อเลย” ไอ้เหินของเธอเสยผมสองสามที จับเธอใส่กุญแจมือด้วย
ความรวดเร็ว

“เดี๋ยวๆ แกจะทำกับฉันแบบนี้ไม่ได้นะ” รินดาร้องเสียงหลง
มันผิดแผนไปหมดตั้งแต่รถของทีมนักสืบสนุนที่ตามมายังไม่ถึง แทนที่
เธอจะเป็นฝ่ายจับไอ้เหินกามใส่กุญแจมือ กลับกลายเป็นว่าตอนนี้
เป็นเธอเองที่ถูกไอ้เหินกามจับ มันตาลปัตรไปได้อย่างไร รินดาอยาก
จะร้องกรี๊ดๆ นัก

“ทำแบบนี้ละ แบบไหนไม่ทราบ”

“ก็ที่แกใส่กุญแจมือฉันอยู่นี่”

“ฉันคิดว่าเธอชอบเสียอีก”

“จะบ้าหรือ ฉันไม่ใช่ผู้หญิงขายตัว ฉันเป็นเจ้าหน้าที่พิเศษ แก
ถูกจับแล้ว”

“เจ้าหน้าที่พิเศษ?” อีกคนกวาดสายตามองอย่างเย้ยหยัน

“อย่างเธอนี่ละ เจ้าหน้าที่พิเศษ”

“อย่างฉันนี่แหละ นายถูกจับแล้ว ขอให้ซื้อบริการทางเพศ”

“เก่งนี่” ไอ้เหินของเธอหรีตามอง

“เข้าใจเอาตัวรอด เธอจะปฏิเสธฉันก็ไม่ว่าหรอกนะ แต่อย่า
แอบอ้างหน่วยเขาให้เสียชื่อไปด้วยเลย”

“ฉันไม่ได้แอบอ้าง ฉันเป็น...”

“อีดัว!” เสียงเข้มๆ ต่อให้

“ฉันไม่ยกย่องเดี๋ยวนี้นะพวกเธอพัฒนาไปไกลกว่าที่คิด ไมโครโฟน

นี่คงบอกสถานที่ที่พวกพ่อเล้าทั้งหลายจะตามเธอมาได้ และสุดท้ายก็อาจชิงทรัพย์หรือปล้นฆ่าเอาทรัพย์สินของลูกค้าไป มิน่าเธอถึงถามฉันว่าที่นี่ที่ไหน ฉลาดเป็นกรดเลยนะแม่คุณ”

“จะบ้าหรือ ฉันจะไปทำอย่างนั้นทำไม ในเมื่อฉันเป็นเจ้าหน้าที่พิเศษ ฉันมาจากหน่วยปฏิบัติการพิเศษเหยี่ยวทะเลทราย เพื่อกวาดล้างไอ้เหี้ยอย่างพวกแกอย่างไรล่ะ”

“ฉันดูออกหรือว่าคนไหนเป็นหน่วยพิเศษ และคนไหนเป็นอีตัว อย่างมัวหม่นอยู่เลย” นัยน์ตาคมกริบของคนดูออกกวาดมองหญิงสาวอย่างจวบจ้วง

“ฉันก็ดูออกว่าหน้าตาอย่างนี้เป็นไอ้พวกหีนกามตณหากลับหน้าตาก็ดีหรือกะนะ ไม่นึกว่าจะมีนิสัยหาเศษหาเลยข้างถนน หรือว่าคนที่บ้านไม่ชอบใช้กุญแจมือ แก่ถึงได้เร่งมาหาความสุขที่ข้างถนนแบบนี้”

“นอกจากกุญแจมือแล้วฉันยังมีแล้ด้วย จะเอาไหมล่ะ” อีกคนยังยั่ว

รินดาขยับงัดหน้าเข้าหาเขาอย่างจนตรอก ขยับเขยื้อนหนีก็ไม่ได้

“เธอถูกจับแล้ว ข้าหาขายบริการ”

“แกก็ถูกจับข้อหาซื้อบริการ และสนับสนุนให้มีการขายบริการทางเพศ”

“แต่เป็นเธอที่ถูกฉันใส่กุญแจมือ เธอถูกจับแล้วแม่สาวน้อย” รินดาปลุกได้รู้บรรยายยิ้มน้อยๆ

“แกนั่นแหละถูกจับ รีบๆ ปลอ่ยฉัน ก่อนที่พวกของฉันจะตามมาตีกว่า หรือว่าแกอยากจะได้เงินอีกข้อหาคือกักขังหญิงเหี้ยว และโดยเฉพาะฉันที่เป็นเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการพิเศษ คุณหัวโตเลยละ ฉันจะบอกให้”

มีเสียงหัวเราะจากคนที่จะติดคุกหัวโต นัยน์ตาคมกริบพราว
ระยับ จับจ้องริมฝีปากของหญิงสาวอย่างมีนัย

“ความจริงเรานั่งทานี่ด้วยกันทั้งคืนก็ตื่น”

“บ้า!” รินดาร้องเสียงหลง นั่งคร่อมอยู่บนตักไอ้เหี้ยนี่นะ “ปล่อย
ฉันเดี๋ยวนี้นะ ไม่งั้นแกโดนดีแน่”

“หมดสภาพอย่างนี้ยังปากเก่งอีกนะแม่คุณ” อีกคนขู่ ก่อนจะ
คว้าโทรศัพท์ขึ้นมาพ่นภาษาริยารลงไปด้วยความรวดเร็ว

“รอสักครู่ ไม่นานเดียวเธอก็จะรู้ว่าใครกันแน่ที่จะโดนจับ”

“แกนั่นแหละที่จะโดน”

“แล้วตอนนี้พอจะทำให้ฉันรอดคุกได้ไหม”

ไอ้เหี้ยของเธอชูตราหรา ตราที่บ่งบอกว่าเขาเป็นทหาร เป็นเธอ
เองที่ลืมหอกตามมา บ้าจิบ!

“ฉัน...เอ่อ...แต่ฉันเป็นเจ้าของหน้าที่หน่วยพิเศษจริงๆ”

“ไว้ไปแก้ตัวกับตำรวจเถอะ”

“แต่ฉันเป็นเจ้าของที่จริงๆ ไม่เชื่อคุณโทร. หาเจ้านายฉันได้”

“แล้วทำไมฉันจะต้องเสียเวลาฟังเรื่องโกหกของเธอด้วย เก็บ
ปากไว้ไปแก้ตัวกับตำรวจเถอะแม่สาวน้อย”

“แต่ฉันเป็นเจ้าของที่จริงๆ”

“มีอะไรยืนยัน” ตาคมกริบไล่มองตั้งแต่ใบหน้าเธอ ก่อนจะมา
หยุดนิ่งอยู่ที่เนินอกที่ทอดความขาวร่ำไร

“เธอมีอะไรยืนยัน นอกจากไอ้หน้าอกตูมๆ นี่ เธอมีอะไรที่ฉัน
พอจะเชื่อได้ว่าเธอไม่ใช่ตัว”

“แล้วจะมีไอ้ตัวคนไหนที่พกปืนล่ะ” รินดาเชิดหน้าบอก นึกถึง
ปืนพกกระบอกจิ๋วที่ซ่อนอยู่ที่ขาอ่อนโดยมีซองปืนรัดต้นขาไว้

“ปืน?” คนเสียงทุ้มทวนคำ ก่อนที่มือของชายหนุ่มจะสำรวจ
เรือนร่างหญิงสาวแล้วมาสะดุดที่ปืนกระบอกจิ๋วซึ่งมีตราสัญลักษณ์

ของหน่วยพิเศษที่ปลายกระบอกล

“เชื่อนั่นได้หรือยังล่ะ” รินดาได้ที่เชิดหน้าถาม

“เธอเป็นใคร”

“ฉันชื่อ ริน-นะ-ดา ร้อยเอก แพทย์หญิงรินดา นายทหารแลกเปลี่ยนมาปฏิบัติหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่พิเศษเหยี่ยวทะเลทราย เป็นไงล่ะ ฉันร่ายยาวมาขนาดนี้ ที่นี้แกเชื่อนได้หรือยัง แล้วแก เอ๊ย! นายล่ะเป็นใคร”

“ฉัน...ผู้พันฮอว์ค”

“ผู้พันฮอว์ค?” รินดาทวนคำ

“ใช่! ฉันเป็นคนเดียวกับผู้พันมาลิก แต่ใครๆ ชอบเรียกว่าผู้พันฮอว์ค หัวหน้านหน่วยปฏิบัติการพิเศษ หรือเหยี่ยวทะเลทรายที่เธอกำลังอ้างถึงอยู่นี้แหละ”

“ถ้าจั้น...จั้น...นายก็คือ...”

“พันโทมาลิก บิน อัลฟาน บิน ฟาอิส ชัมมาล หัวหน้านหน่วยปฏิบัติการพิเศษเหยี่ยวทะเลทราย หรือนัยหนึ่งก็คือหัวหน้าของเธอด้วยเช่นกัน หากว่าเธอจะเป็นนะแม่สาวน้อย” มีเสียงหัวเราะหึๆ ในลำคอ และรอยยิ้มขบขันอย่างพอใจจากผู้พัน

‘กร๊ตๆ’ ถ้าเธอสามารถกร๊ตร้องได้ รินดาก็คงจะลุกขึ้นกระที่บเท้ากร๊ตร้องด้วยความอับอาย จากคิดจะวาดลวดลายแม่เสื้อสาวจากเมืองไทย กลายเป็นเสียหน้าอย่างมากถึงมากที่สุด รินดาอยากจะทำปัสสาวะมากลุมหัวเสียจริงเชียว!

การอาบน้ำและถูสบู่ รวมทั้งใช้น้ำหอมเท่าที่มีประพรมไปทั่วตัว ไม่ทำให้ผู้กองสาวรู้สึกดีขึ้นมาได้

หน้อยแน! ล่อจับผู้หญิงขายบริการ แล้วไ้การที่เขาจูบเธอนั่นละ มันคืออะไร อย่าบอกนะว่าเป็นหนึ่งในการแสดงเพื่อล่อซื้อ

รินดาจะเถียงคอเป็นเอ็นเลยละ

ผู้ชายนะผู้ชาย ถึงจะบอกว่าเป็นการล่อซื้อ แต่ก็ยังเป็นผู้ชายวัน
ยังค่ำ เห็นผู้หญิงน้อยเป็นไม่ได้ เธอเกือบจะถูกเขาจัดการอยู่บนรถ
เสียแล้ว นึกถึงสัมผัสของเขาขึ้นมา รินดาก็ทั้งโกรธทั้งเกลียด ทำยสุด
คือความอับอาย ตั้งแต่เกิดมาจนอายุยี่สิบห้าปี เธอไม่เคยถูกผู้ชาย
จู่โจมแบบถึงเนื้อถึงตัวอย่างนี้มาก่อน จูบของผู้พัน ฝ่ามือร้อนๆ ของ
เขา และลมหายใจที่เรียกร้อง

ไอ้ผู้พันบ้า ไอ้ผู้พันเหินกาม...รินดาได้แต่ฮึดอัดอยู่ในใจ เพราะ
ถึงอย่างไรวันนี้เธอก็ต้องไปเผชิญหน้ากับเขาที่หน่วยปฏิบัติการพิเศษ
เหยี่ยวทะเลทรายอยู่ดี

เสียงพูดคุยถึงปฏิบัติการของคำคืนที่ล้มเหลวเจ็บลง เมื่อ

ร่างสูงเพรียวในชุดลายพรางทหารของผู้พันฮอว์คก้าวอาดๆ เข้ามาใน
ห้องด้วยความเข้มแข็ง พร้อมกับนายทหารติดตาม ดวงตาคมกริบ
ราวกับดวงตาของพญาเหยี่ยวกวาดมองไปรอบห้องประชุม ก่อนจะมา
หยุดนิ่งที่ใบหน้าของหญิงสาวชาวไทยเพียงหนึ่งเดียว สายตาที่นิ่งเฉย
ราวกับไม่เคยรู้จักกันมาก่อนทำให้รินดาใจชื้นขึ้น อย่างน้อยเขาก็ยัง
ไว้หน้า ไม่ส่งยิ้มล้อเลียน หรือแสดงอาการอะไรออกมาให้เธออับอาย
ขายหน้า

“ฉันอยากรู้ว่ามันเป็นความคิดของใคร ที่ใช้เจ้าหน้าที่ของเรา
ไปเป็นตัวล่อเมื่อคืนนี้” มาลิกเปิดฉากถามขึ้นทันที แม้การปฏิบัติงาน
ของหน่วยจะได้รับความเห็นชอบจากเขาแล้วก็ตาม

“เท่าที่จำได้ แผนของเราไม่มีเจ้าหน้าที่ผู้หญิงเกี่ยวข้องเลย
สักคน แต่เมื่อคืนนี้มันคืออะไร เธอเป็นทหารแลกเปลี่ยนประสบการณ์
จำเป็นด้วยหรือที่จะต้องไปทำภารกิจอย่างนั้น”

“คือ...เรา...”

“ไม่ว่าจะเป็นความคิดของใคร ฉันถือว่าพวกนายทำไปโดยพลการ และขัดคำสั่งของฉัน”

“ครับผม” ผู้ใต้บังคับบัญชาหลายคนก้มหน้ารับผิด

“คงรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับพวกนาย”

“ครับผม”

“เอ้อ...ผู้พันคะ เป็นเพราะฉันเองที่อาสาขอทำภารกิจนี้” รินดาเอ่ยขึ้นอย่างขลาดๆ แต่มันก็เป็นความจริง ทหารอย่างเธอควรจะได้ทำภารกิจที่หลากหลายนอกเหนือไปจากการทำงานในห้องพยาบาล ที่อย่างมากที่สุดก็แค่ทำแผลหรือจ่ายยาแก้ปวดเล็กๆ น้อยๆ ให้แก่เพื่อนร่วมงาน และอีกอย่าง เธออยากพิสูจน์ให้เพื่อนร่วมงานในริยาร์เห็นว่าทหารไทยก็มีดีไม่แพ้ชาติใดในโลกเช่นกัน

“เพราะคำว่าทหารแลกเปลี่ยนประสบการณ์ มันเปิดโอกาaskว้างๆ ให้ฉันได้ทำภารกิจที่นอกเหนือไปจากห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ ที่มีแต่กลิ่นอับๆ ของยาและน้ำยาฆ่าเชื้อโรค ฉันก็เลยขออาสาไปกับหมวดอาหมื่นด้วยค่ะ”

“เพราะอยากได้...ประสบการณ์...” มาลิกลากเสียง

ดูเหมือนรินดาจะเห็นรอยยิ้มที่มุมปากของเขา ใช่ว่า...ประสบการณ์ แต่เธอก็ยอมรับว่าประมาทไปหน่อยที่ไม่คิดว่าจะเจอประสบการณ์แบบถึงเนื้อถึงตัวอย่างนั้น

“แล้วเป็นไง เมื่อคืนเธอได้ประสบการณ์อะไรบ้างล่ะ”

“ฉัน...” ผู้กองสาวอีกอึก เพราะภารกิจบ้านั้นทำให้เธอได้จับมากกว่าจะได้แสดงฝีมือ

“เธอคือทหารแลกเปลี่ยนประสบการณ์จากประเทศไทย” มาลิกกวาดตามองหญิงสาวตั้งแต่หัวจดเท้า วันนี้เธอไม่มีเคี้ยวของแม่ยั่วเมืองให้เห็น

“คะ ฉัน ร้อยเอก แพทย์หญิงรินดา ราษฎร์ฤกษ์ ฉันมารายงาน

ตัวที่นี้กัวนที่ผู้พันลาพักร้อน”

“เธอเลยไม่ได้เจอกับฉัน และก็คงไม่มีใครบอกเธอว่าทหารแลกเปลี่ยนที่มาอยู่ที่นี้จะต้องอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของฉัน และที่สำคัญ ต้องฟังคำสั่งจากฉันเพียงคนเดียว แล้วเมื่อคืนมันเกิดอะไรขึ้น ทำไมไม่มีใครบอกฉันสักคน”

มีความเจ็บเข้ามาปกคลุมทั่วทั้งห้องประชุม ผู้พันขาโหดของเธอกำลังใช้สายตาและท่าทางดำหนิการกระทำของลูกน้องที่ไม่กล้า แม้จะขยับตัวหรือโต้ตอบเลยสักคน

“เราไม่คิดว่าผู้พันจะกลับก่อนกำหนดครับ ก็เลยไม่ได้รายงาน”

“ขอขอบคุณสวรรค์ที่ดลใจให้ฉันกลับมาทันดูการทำงานของพวกนาย” มาลิกยังเกรี้ยวกราด

“ถ้าไม่อย่างนั้น ฉันคงไม่รู้ว่าคุณนายอ่อนหัดกับเรื่องนี้กันนัก กับอีกแค่จับผู้หญิงข้างถนน งานง่าย ๆ สบาย ๆ พวกนายยังคว้าน้ำเหลว คงนัดแต่งงานซะสินะ”

ผู้ใต้บังคับบัญชาหลายคนขยับตัวอย่างอึดอัด

“มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมพวกนายถึงตามฉันไม่ทัน”

“รถของเรายางรั่วครับ”

“ตกลงร้าย” ดวงตาคมกริบยังจับจ้องแทบจะมองทะลุตัวผู้ใต้บังคับบัญชา

“อ่อนหัด ฐูไปถึงไหนอายุเขาถึงนั้น อย่าบอกใครนะว่าคุณนายอยู่หน่วยเดียวกันกับผู้พันฮอว์คษาโหด”

“เฮ้อ...ความจริง...”

“ความจริงคือพวกนายประมาท เพราะเห็นว่าเป็นงานง่าย ๆ แค่อไล่จับผู้หญิงและไ้แก้ต็ดนหากลับสักคน พวกนายก็เลยประมาท แล้วถ้าเมื่อคืนไม่ใช่ฉันอะไรจะเกิดขึ้นกับผู้กอง”

“อย่าตำหนิหมดอาเมนเลยคะ เป็นเพราะฉันที่ขอไปทำภารกิจ

นี่เองค่ะ”

“อะไรทำให้เธอมั่นใจว่าจะเอาพวกผู้ชายหน้ามืดอยู่” มาลิก
ตั้งคำถาม

“ฉันมีวิธีของฉันก็แล้วกันค่ะ”

“ฉันเห็นแล้ว วิธีของเธอ” มาลิกหรีตามองเธอ “แต่มันใช้ไม่ได้
ผล”

“ฉัน...”

“เอาละ ไม่ต้องพูดอะไรแล้ว ฉันรู้ว่าเธอจะแก้ตัวให้กับไอ้พวกนี้
แต่ถึงอย่างไรพวกเขาก็ต้องถูกลงโทษตามกฎหมายของหน่วยอยู่ดี”

“ครับผม” ทหารหลายนายนั่งก้มหน้ายอมรับในชะตากรรม

รินดาบังคับตัวเองให้มองเพียงแค่จมูกโด่งได้รูปและหนดเครา
ที่ตัดเล็มอย่างดี เธอไม่อยากมองเลยขึ้นไปสบกับดวงตาอันแรงกล้า
ของเขา

มาลิกยังคงกวาดสายตาไปยังผู้ใต้บังคับบัญชา เรือนร่างที่สูง
เพรียวทรงอำนาจอย่างเจ้าทะเลทรายอยู่ในเครื่องแบบลายพรางสี
น้ำตาล หมวกเบเรต์สีเขียว เหนือกระเป๋าสื่อด้านซ้ายติดเหรียญตรา
บ่งบอกความสามารถที่ไม่ได้มาอย่างง่าย ๆ หลายเหรียญ

การพบหน้ากับ พันโทมาลิก บิน อัศฟาน บิน ฟาอิส ชัมมาล
อย่างเป็นทางการเต็มไปด้วยความอึดอัด ภาพของซีคหนุ่มเจ้าสำราญ
ที่เคยอ่านเจอในนิยายมลายหายไปในพริบตา

บ้าเอ๊ย! รินดา เธอต้องเงยหน้ามองเขา อย่าหลบตาทำเป็นกลัว
หงออย่างนี้สิ

“ฉันไม่อยู่หลายวัน เป็นไงบ้าง สบายดีไหม” ไม่นานมาลิกก็
ปรับน้ำเสียงและทำทีให้อ่อนลง

“สบายดีครับผม” เสียงตอบกลับของลูกน้อง

“พักร้อนเป็นไงบ้างครับผู้พัน”

“สนุกดี เล่นวินด์เซิร์ฟกันทั้งวัน ขอบใจที่ถามนะ เอาละ เราเข้ามาประเด็นในวันนี้เลยดีกว่า” มาลิกเริ่มการประชุมโดยหยิบแฟ้มขึ้นมา “ปฏิบัติการอึดัวเมื่อคืนล้มเหลวไม่เป็นท่า”

มีเสียงกระแอมและขยับตัวอย่างอึดอัดจากผู้ใต้บังคับบัญชาอีกครั้ง

“ปฏิบัติการไร้เงาครับผู้พัน ไม่ใช่อึดัว” อามินเป็นคนเดียวที่กล้าจะแย้ง

“ไร้เงา?” มาลิกโยนแฟ้มลง

“ไร้เงาของไอ้เหิน หรือว่าไร้เงาของนาย...นาย...นาย...และนาย” ผู้พันหนุ่มชี้ไปที่ผู้ใต้บังคับบัญชาทีละคน

“ภารกิจของพวกนายทำให้ฉันต้องกลับจากการพักร้อนเร็วขึ้น เมื่อคืนฉันลงขั้บรถไปตามแผนของเรา เพราะฉันอยากรู้ว่าพวกนายจะสามารถจัดการกับผู้ซื้อและผู้ขายบริการอย่างไร”

“มิน่า พวกผมไม่คุ้มรถของผู้พันเลย”

“แน่นอน! ถ้าฉันขั้บรถของฉันไป แล้วฉันจะรู้หรือว่าพวกนายประมาทเลินเล่ออย่างไร ฉันบอกพวกนายแล้วว่าทุกภารกิจมีความสำคัญเพียงใด อย่าคิดว่าการไล่จับผู้หญิงจะเป็นงานง่ายๆ ถ้าพวกนายคิดอย่างนั้นมันคือหายนะ”

“ถ้าพวกเราไม่เจอผู้พันแผนการก็คงได้ผล”

“แต่มันก็ล้มเหลว ก็เพราะพวกนายประมาท ไม่ก็ถนัดแต่งานฆ่าอย่างเดียว งานง่ายๆ แบบนี้ถึงทำอะไรไม่เป็น ภารกิจล้มไม่เป็นท่า”

“ครับผม!”

“ส่วนเธอ” นายนดาคมกริบมองผู้หญิงเพียงหนึ่งเดียว

“อย่าบอกนะว่าต้องให้ฉันไปหัดยืนโพสท่าเชิญชวนที่เสิร์ฟใหม่” มีเสียงหัวเราะเล็กน้อยจากผู้ร่วมทีม ก่อนจะรีบก้มหน้าเมื่อเห็น

สายตาดูๆ จากผู้พันจอมเฮี้ยบ

“เปล่า! แต่จะว่าไป เธอต้องส่งสายตาเชิญชวนให้มากกว่านี้ เวลาเห็นเป้าหมาย”

“แต่เป้าหมายก็ยังมีมาติดกับ”

“ฉันไม่ได้ติดกับ” มาลิกปฏิเสธ “ที่ฉันเรียกเธอขึ้นรถก็เพราะฉัน ล่อซื้อเพื่อจับเธอต่างหาก”

“ล่อซื้อนี่นะ” รินดาขึ้นเสียงด้วยความลืမ်ตัว ขนาดล่อซื้ออะ แล้วถ้าซื้อจริงเธอมีนมไปทั้งตัวเลยหรือ

“ใช่! ฉันล่อซื้อ หรือเธอคิดว่าฉันหิวเธอขึ้นรถเพราะเหตุผลอื่น”

“เปล่าค่ะ”

“เข้าใจดีแล้ว และจำไว้ด้วยว่า ต่อไปนี้ทุกภารกิจของเธอจะต้องได้รับคำสั่งหรือเห็นชอบจากฉันคนเดียวเท่านั้น”

“รับทราบค่ะ”

มาลิกยังคงตำหนิผู้ใต้บังคับบัญชาของเขาตลอดการประชุม ก่อนจะเสร็จสิ้น และอนุญาตให้ออกไปจากห้องได้ แต่ก็ไม่ทั้งหมด เพราะคนที่ยังนั่งอยู่ตรงหน้าผู้พันหนุ่มมีเพียงรินดา ผู้หญิงหนึ่งเดียวของหน่วยปฏิบัติการพิเศษที่ชื่อว่าเหยี่ยวทะเลทราย

2

“เธอเกิดและเติบโตที่กรุงเทพฯ”

พันโทมาลิกยังไม่ละสายตาไปจากแฟ้มประวัติของผู้กองสาว
ตรงหน้า ท่าทางของผู้พันหนุ่มจริงจัง ผิดกับผู้ชายที่เธอเจอเมื่อคืนนี้
อย่างลิบลับ

“ค่ะ”

“ร้อยเอก แพทย์หญิงรินดา ทรัพย์ฤกษ์”

“ริน-นะ-ดา ค่ะ”

“ริน-นะ-ดา ออกเสียงยากเหมือนกันนะ” มีเสียงบ่นลอยๆ จาก
ผู้พันขาโหด

“แม้จะเป็นหมอ แต่เรื่องยิงปืนก็ช่ย่อย ที่หนึ่งประเภทปืนสั้น
ยุทธวิธี ผ่านการทดสอบการยิงพสุธาแบบร่มกางอัตโนมัติ มีความ
สามารถในด้านกีฬาหลายอย่าง และรำไทย” ดวงตาคมกริบไล่เรื่อย
ไปบนเอกสารที่บ่งบอกความสามารถของหญิงสาวชาวไทยตรงหน้า
การมาเป็นทหารแลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่รียารไม่ได้มาง่ายๆ แต่ผู้ที่
ต้องการมาจะต้องผ่านการทดสอบความสามารถ และมีเพียงหนึ่งเดียว
เท่านั้นที่จะได้มาแลกเปลี่ยนประสบการณ์ทางด้านการทหารที่นี่

“ทำไมถึงตัดสินใจมาเป็นทหารแลกเปลี่ยนที่นี่”

“อยากหาประสบการณ์ค่ะ”

‘ความจริงคือฉันอกหัก...’ แล้วเธอก็ไม่อยากอยู่เห็นหน้าอดีตคนรักกับเพื่อนสนิทของเธอ มันจะมีทางไหนดีไปกว่าการไม่อยู่เมืองไทย ไม่ต้องเห็นหน้าในที่ทำงานที่มันชวนให้เธอคลื่นไส้และกระอักกระอ่วนใจ ซึ่งโครงการนายทหารแลกเปลี่ยนก็เข้ามาได้อย่างถูกเวลา เธอไม่ยอมให้โอกาสนี้หลุดลอยไป รินดาพลิกวิกฤติเป็นโอกาส เธอทุ่มเทฝึกซ้อมอย่างหนักเพื่อคว้าคำว่าชัยชนะ และตีตัวมายังริยาร์เพื่อหนีความผิดหวังชอกช้ำใจได้อย่างสวยงาม

“เธอรู้จักประเทศของฉันดีพอหรือยัง”

“ถ้าจะให้ตอบตามความจริง ฉันไม่เคยรู้เลยว่าประเทศนี้อยู่ในโลก”

“ตอบแบบไม่ถนอมน้ำใจกันเลยนะ”

“แต่ฉันก็ศึกษาข้อมูลมาพอสมควรค่ะ” รินดารีบแก้ตัว

“ริยาร์เป็นประเทศเล็กๆ ที่เปิดเสรีให้คนต่างประเทศได้เข้ามาทำงาน ทำธุรกิจ หรือแม้แต่ท่องเที่ยว ประชากรมีประมาณสิบห้าล้านคน ส่วนใหญ่จะเป็นชนเผ่าพื้นเมืองที่กระจัดกระจายอาศัยกันอยู่ตามทะเลทราย ผู้คนที่ส่วนใหญ่นับถือศาสนาซิริ์ กลางวันร้อน ส่วนกลางคืนอากาศจะเย็น”

“แค่นี้หรือ” นัยน์ตาคมกิริบวัดมองเธอ

“เอ้อ...มีอูฐ แล้วก็ไม่ได้ทะเล” รินดาอึดอัดๆ เท่าที่อ่านมาและจำได้ ความจริงผู้ชายที่นี่หล่อมากต่างหาก รินดาจำได้ว่าเมื่อเธอได้รับเลือกให้มาที่นี่ เพื่อนๆ ของเธอต่างก็พากันอิจฉาเธอกันยกใหญ่ หลายคนกระเช้าเข้าแห่ถึงซิคหล่อ รวย นุ่นล่ำ หลายคนวาดฝันว่าอยากเป็นนางทาสของซิคเถื่อนๆ สักคนภายในกระโจมท่ามกลางทะเลทรายที่เงี้ยวสุดสายตา แต่ในความเป็นจริง ซิคที่ว่าไม่มี จะมีก็แต่ผู้พันจอมเหินขาดใจที่นั่งมองเธอยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่คนเดียวด้วย

ความสงสัย

“แล้วมีอะไรอื่นอีกไหม ฉันเห็นเธอนั่งยิ้มอยู่คนเดียว”

“ปะ...เปล่าค่ะ”

“เอาละ ที่เธอรู้มานั้นเป็นแค่ข้อมูลพื้นฐาน วิทยารของเราเป็นประเทศเล็กๆ ก็จริง แต่ก็มี ความทันสมัยทั้งด้านความคิด วัฒนธรรม และการสื่อสาร รายได้หลักของวิทยารนอกเหนือจากน้ำมันดิบ ทองคำ แล้ว ก็ยังมีเรื่องของ การท่องเที่ยว เราเป็นประเทศที่ไม่ได้เคร่งศาสนา จนตกขอบ หญิงชายที่นี่สามารถไปไหนมาไหนด้วยกันได้อย่างเสรี แม้จะไม่ได้เป็นสามีภรรยาหรือว่าญาติพี่น้องกัน เพราะฉะนั้นจึงมี นักท่องเที่ยวเข้ามาที่วิทยารปีละหลายแสนคน และสร้างรายได้ให้แก่ วิทยารปีละหลายพันล้านบาท นี่เป็นเพียงข้อมูลเบื้องต้นที่จะทำให้เธอ ใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ได้อย่าง...อย่างไม่รู้สึกรำคาญ ฉันเชื่อว่าเวลาหนึ่งปีเธอจะ ได้เรียนรู้ว่าวิทยารเป็นอย่างไร หวังว่าเมื่อเธอกลับไปเมืองไทยแล้วเธอ จะได้ช่วยเป็นกระบอกเสียงประชาสัมพันธ์ และสร้างความเข้าใจอันดี ระหว่างวิทยารกับประเทศไทยให้ฉันด้วย”

“รับทราบค่ะ”

“นอกจากนี้ หน้าที่ของเธอเมื่ออยู่ที่นั่นนอกเหนือจากหน้าที่ ในห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ บ้างๆ นั่นก็คือการเรียนรู้งานทำงานหมุนเวียน เปลี่ยนไปตามแผนกต่างๆ และปฏิบัติงานตามสายงานบังคับบัญชา ของที่นี่ โดยมีฉันเป็นผู้มีอำนาจเด็ดขาดในการสั่งการ”

“รับทราบค่ะ”

“ส่วนห้องพัก ฉันจัดให้พักในโซนของนายทหาร ที่นั่นจะมีความ เป็นส่วนตัวมากกว่าการพักที่โรงนอน เพราะเป็นห้องพักเดี่ยว ส่วน อาหารการกินฉันคงไม่ต้องบอกละมัง เพราะเธออยู่มาหลายวันแล้วนี่”

“ค่ะ ส่วนใหญ่ฉันฝากท้องไว้ที่โรงอาหารของเรา”

“ส่วนใหญ่?”

“อ้อ...บางครั้งฉันก็ทำอาหารรับประทานเองบ้างค่ะ...เป็นบางมือ”

“อาหารไทย?”

“ค่ะ” ถ้าจะนับมะหมี่ก็สำเร็จรูปเป็นอาหารไทย อาหารที่พกพาง่ายเวลาที่คนไทยไปต่างประเทศ รินดาก็ไม่เกี่ยง

“ภารกิจหลักๆ ของที่นี่ก็ไม่มีอะไรมาก เรามีหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ที่จะต้องให้การดูแลรักษาพยาบาลและให้ความรู้เกี่ยวกับสุขอนามัยแก่ชนพื้นเมือง ตรวจตราลาดตระเวนตามแนวรอยต่อของริยาร์กับเปซาร์เพื่อรวบรวมทั้งปราบปรามการลักลอบขนส่งยาเสพติดและขบวนการค้ามนุษย์เดือนละหนึ่งหรือสองครั้ง ส่วนเวลาที่เหลือก็ปฏิบัติภารกิจพิเศษตามที่ถูกร้องขอจากตำรวจหรือรัฐบาลเป็นกรณีๆ ไป อย่างเช่นภารกิจอึดตัวของเธอเมื่อคืนนี้ แต่ก็เชื่อว่าจะมีแต่งงานล้วนๆ หรอกนะ เพราะวันหยุดเธอก็จะได้ไปเที่ยวชมวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของริยาร์”

“ค่ะ”

“อ้อ! อีกอย่าง” ร่างอันสูงเพรียวเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ทำงานดวงตาคมกริบสบกับดวงตาของรินดาอย่างจ้อง

“นายทหารที่นี้จะตื่นมาวิ่งออกกำลังกายตั้งแต่เช้ามืด แต่เธอไม่ต้องห่วงหรอกนะว่าจะต้องวิ่งกับพวกเจ้าอาหมื่น เพราะทหารหญิงจะวิ่งกับเฉพาะผู้หญิงด้วยกันเท่านั้น”

“ทราบค่ะ”

“หวังว่าเวลาหนึ่งปีจะทำให้เธอได้รับความรู้และประสบการณ์ในการทำงานกับเรา” มาลิกลุกขึ้น

“เดี๋ยวฉันจะให้อาหมื่นเป็นคนพาเธอทัวร์รอบๆ หน่วยของเรา”

“หมวดอาหมื่นพาฉันไปแนะนำให้รู้จักคนอื่นๆ รวมทั้งหน่วยของเราแล้วค่ะ”

“จริงสินะ” มาลิกนึกขึ้นได้

“เธอมาช่วงที่ฉันพักร้อนพอดี”

“สนุกไหมคะ”

“มากทีเดียวละ” มาลิกนึกถึงการได้กลิ่นที่โปรดปรานหนักหนา การไปพักผ่อนต่างประเทศเป็นอะไรที่ทำให้ผู้พินหนุ่มได้ปลดปล่อย และเป็นตัวของตัวเองอย่างเต็มที่

“แล้วเธอล่ะ มาอยู่ที่นี่หลายวันแล้วชอบไหม”

“ถ้าไม่นับภารกิจเมื่อคืน ตั้งแต่มาฉันก็ยังไม่เคยเข้าเมืองเลยคะ”

“อืม...ถึงจะตอบไม่ตรงคำถาม แต่ฉันก็พอเดาออก” มุมปากของผู้พินหนุ่มมีรอยยิ้ม

“แล้วอยากเข้าเมืองกับฉันไหม”

“ไปกับผู้พินหรือคะ” รินดาแทบไม่เชื่อ

“ก็แล้วทำไม ฉันมีธุระต้องเข้าเมืองพอดี หรือเธอไม่ไป”

“ไปคะ” เธอตอบอย่างไม่ลังเล การเข้าไปเที่ยวชมบ้านเมืองของริยาร์เป็นอะไรที่รินดาปรารถนาที่สุด เพราะตั้งแต่มาถึงริยาร์ เธอก็เหมือนถูกจับให้อยู่แต่ภายในบริเวณของหน่วยปฏิบัติการพิเศษเหยี่ยวทะเลทรายที่มีฉากหลังเป็นลานเฮลิคอปเตอร์ ไม่นับโรงเรียน โรงนอน และโรงเก็บเครื่องบินไอพ่นต่างๆ อย่างค่ายทหารทั่วไป

“จั้นไปรอฉันที่รถ ฉันขอดูรายงานบนโต๊ะนี่ก่อนสักสองสามนาที” มาลิกออกคำสั่ง

“ไปทั้งชุดทหารอย่างนี้หรือคะ”

“ใช่” เป็นคำตอบที่เหมือนมันไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะสวมชุดทหารเดินห้างสรรพสินค้า

รินดาชักไหล่ สีหน้าออกอาการลึงโลดอย่างเห็นได้ชัด เธอทำความเคารพมาลิก แต่ยังไม่ทันจะได้หมุนตัวกลับเสียงทรงอำนาจของผู้พินหนุ่มก็ห้ามไว้ก่อน

“เดี๋ยว!”

“คะ...”

“หวังว่าเธอคงเป็นมืออาชีพนะ”

“มืออาชีพ?”

“เรื่องเมื่อคืน” คำพูดของมาลิกทำให้รินดาอดจะหน้าแดงไม่ได้

“ฉันไม่ได้คิดถึงมันอีกแล้วค่ะ”

“ไม่ใช่เรื่องจูบ”

“ฉันก็ไม่ได้หมายความว่าถึงเรื่องจูบ” เธอเผลอตัวขึ้นเสียง ความจริงเธอนอนไม่หลับก็เพราะจูบของเขานั้นแหละ

“ดีแล้วที่เธอไม่เอาเรื่องเมื่อคืนมาเป็นอารมณ์ ที่ฉันต้องทำอย่างนั้นก็เพราะฉันไม่อยากให้ภาพลักษณ์ของประเทศเสียหาย ปัญหาการลักลอบขายบริการนับวันก็ยิ่งหนักขึ้นเรื่อยๆ การทำงานบางครั้งมันก็ต้องทุ้มเทและเสียสละ เธอคงเข้าใจ และการที่ฉันเรียกเธอขึ้นรถหรือทำอะไรลงไปนั้นก็เพราะว่าฉันต้องการให้เธอตายใจ ว่าฉันคือผู้ที่มาซื้อบริการเธอจริงๆ เธอก็รู้ว่าอาชีพอย่างเรามันต้องเสียสละ”

เสียสละอย่างเขานี้ละ นี่ผู้พันเรียกการถึงเนื้อถึงตัวเธอว่าเป็นการเสียสละนี่ละ รินดาอยากจจะร้องกรี๊ดๆ

“แบบนี้ที่เมืองไทยเขาเรียกว่าลวนลาม หีนกามย่ะ เซอะ!”

“เธอว่าอะไรนะ ฉันได้ยินเสียงเซอะ!”

“เปล่าค่ะ ฉันก็อยากบอกผู้พันเหมือนกันว่าเรื่องเมื่อคืนฉันไม่ได้คิดอะไรนอกเหนือไปจากภารกิจที่ได้รับมอบหมาย”

“ดีมาก หวังว่าหนึ่งปีจากนี้ริยาร์และหน่วยของเราคงจะปฏิบัติภารกิจหลายๆ อย่างสำเร็จลุล่วงเพราะความสามารถและทุ้มเทของร้อยเอก แพทย์หญิงรินดา ทรัพย์ฤกษ์ แห่งประเทศไทย ยินดีต้อนรับผู้ริยาร์และหน่วยปฏิบัติการพิเศษเหยี่ยวทะเลทราย”

“ขอบคุณค่ะ” รินดาทำความเคารพแล้วสาวเท้าออกมาขึ้นคอก

ตามสั่ง

หนึ่งปีที่จะได้อยู่ที่นี่กับการกิจที่จะได้รับมอบหมาย มันเป็นเรื่องที่ท้าทายเธอเหลือเกิน ลมร้อนหอบเอาทรายพัดมาวูบหนึ่ง ดึงสติให้หญิงสาวรับรู้่ว่าที่ที่เธอยืนอยู่นี้ไม่ใช่บ้านเกิดเมืองนอน แต่มันเป็นประเทศที่เต็มไปด้วยทะเลทราย และเธอก็ได้มาแล้วจริงๆ ในค่ายทหารของหน่วยปฏิบัติการพิเศษเหยี่ยวทะเลทรายแห่งนี้ และรู้สึกว่าเธอได้เริ่มปฏิบัติงานจริงๆ ก็ต่อเมื่อร่างสูงเพรียวสมชายชาติทหารในชุดลายพรางก้าวออกมา โดยมีอำมรินและนายทหารอีกสามคนติดตามไปกับขบวนรถของผู้บังคับบัญชาอย่างผู้พันฮอว์ค

เส้นทางจากหน่วยปฏิบัติการพิเศษไปถึงตัวเมืองของริยาร์
นั่น แม้จะลาดยางเป็นถนนสี่เลนไปมาสะดวกสบาย แต่สองข้างทางก็กว้างไปด้วยทะเลทรายที่แห้งแล้ง จะมีก็แต่ทุ่งหญ้าที่ขึ้นเป็นหย่อมๆ ภาพของผู้คนที่เดินจูงอูฐยังมีให้เห็น คงเหมือนกับคนไทยที่ตอนหัวดอนควายสินะ ผิดแต่ว่าตามต่างจังหวัดของไทยไม่มีตึกสูงตระหง่านมากมายเหมือนกรุงริยาร์ที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าเธอในเวลา

“โห...” รินดาอุทานออกมาด้วยความทึ่ง ไม่นึกว่าประเทศเล็กๆ แห่งนี้จะมีความเจริญรุดหน้ากว่าที่เธอคาดฝันไว้มากมาย

มาลิกยังคงมีสีหน้าเรียบเฉยภายใต้แว่นกันแดดสีดำที่รินดายอมรับว่ามันเสริมให้ใบหน้าของเขาหล่อเหลาและมีเสน่ห์มากยิ่งขึ้นแล้วยิ่งเข้าไปใกล้ตัวเมืองเท่าไร เธอก็ยิ่งรู้สึกเพลิดเพลินไปกับตึกสูงเสียดฟ้าเหล่านั้น รวมทั้งสถาปัตยกรรมที่สร้างสรรค์แข่งกันทั้งทางด้านความคิดและความหรูหรา จนไม่ทันสังเกตว่ามีการเปิดทางให้แก่ขบวนรถของผู้พันฮอว์คอยู่เป็นระยะๆ

“ขอปิงทีนี่แหละนะ” มาลิกบอก

นั่นแหละรินดาจึงแหงนหน้ามองความหรูหราของห้างสรรพ-

สินค้าชื่อดัง

“โอ้โฮ! นี่มันเป็นห้างอย่างเดียวหรือว่าเป็นโรงแรมด้วยคะ ทำไมถึงใหญ่โตมโหฬารอย่างนี้”

“เป็นห้างอย่างเดียว”

“ว้าว!” รินดาอุทานด้วยความทึ่ง ความหรูหราและแอร์เย็นฉ่ำมันเป็นอะไรที่หญิงสาวชาวไทยถวิลหามันตั้งแต่เธอมาถึงริยาร์ นอกจากไปรายงานตัวที่สถานทูตแล้ว ชีวิตของเธอก็มีแต่ฐานปฏิบัติกรเหยี่ยวทะเลทรายเท่านั้น

“เธอจะนั่งทำตาโตอยู่นีหรือว่าจะไปเดินช้อปปิ้ง”

“ช้อปปิ้งสิคะ” เธอรีบบอก

“ฉันใช้เวลาเธอหนึ่งชั่วโมงพอไหม”

“หนึ่งชั่วโมง!” รินดาร้องเสียงหลง หนึ่งชั่วโมงกับการช้อปปิ้งดูท่าผู้พันของเธอจะไม่เคยเดินหิ้วถุงตามหลังผู้หญิงเวลาช้อปปิ้งในห้างสรรพสินค้าจริงๆ

“มากไป?” เสียงเข้มๆ ถาม

“เปล่าค่ะ หนึ่งชั่วโมงก็หนึ่งชั่วโมง” เธอพูดอูบอิบอยู่ในลำคอ หนึ่งชั่วโมงกับการช้อปปิ้ง แค้ใช้เวลาขึ้นบันไดเลื่อนก็หมดไปชั่วโมงหนึ่งแล้ว รินดาเป่าผมหน้าม้าอย่างแข็งจัด แต่ก็ไม่กล้าต่อรอง เดี่ยวเกิดผู้พันขาโหดหงุดหงิดให้เวลาเธอแค่สามสิบนาทีมันจะยิ่งแย่ไปใหญ่

“เสร็จแล้วออกมารอฉันที่นี่”

“แล้วผู้พันจะไปไหนคะ ฉันนึกว่าผู้พันกับหมวดอามีนจะมาเลือกซื้อของกันเสียอีก”

“เปล่า ฉันมีบางอย่างที่ต้องทำ” บางอย่างที่ต้องทำของมาลิกคือลงจากรถแล้วเดินอาดๆ หายเข้าไปในลิฟต์ส่วนตัวพร้อมกับอามีนและนายทหารติดตามสองคน

ส่วนเธอถูกเขาปล่อยทิ้งให้ยืนคว้างอยู่กลางห้างสรรพสินค้าอัน

ใหญ่โต ที่มองไปทางไหนก็ละลานตาไปด้วยข้าวของเครื่องใช้หลากหลายแบรนด์ แล้วจะรอช้าทำไม ในเมื่อมีเวลาแค่หกสิบนาที่ รินดา ยกโหล่งก่อนจะรีบตรงดิ่งไปยังแผนกที่เธอต้องการ

รินดาใช้เวลาหนึ่งชั่วโมงไม่ขาดไม่เกินเธอก็สามารถซื้อของ ตามที่ต้องการได้ แต่ก็ยังซ้ำกว่ากลุ่มของอาหมิ่นที่มายืนคอยเธออยู่แล้ว “เขามีอะไรหรือคะ” รินดาถามหมวดอาหมิ่นเบาๆ เพราะสงสัย เมื่อเห็นผู้หญิงหลายคนกำลังควักโทรศัพท์ออกมาถ่ายรูปกลุ่มของพวกเขา

กลุ่มคนที่อื้ออานอยู่หน้าประตูห้างสรรพสินค้าเริ่มเพิ่มจำนวนมากขึ้น รินดาเพิ่งสังเกตว่านอกจากหน่วยรักษาความปลอดภัยของห้างแล้ว ยังมีตำรวจมาทำหน้าที่กันประชาชนและผู้สื่อข่าวที่ต่างก็กดชัตเตอร์ไม่ยั้ง

“เขาถ่ายรูปใคร แล้วการ์ดพวกนั้นเป็นการ์ดของใครหรือคะ มีดารารหรือนักร้องมาเดินห้างหรือคะหมวด” เธอทำน้ำเสียงตื่นเต็น อะไรจะโชคดีขนาดนี้ มาไม่ทันไรก็ได้เจอดารารของริยาร์แล้วหรือ

“ไม่ใช่ดารารหรอครับ”

“งั้นก็คนดังหรือคะ” เธอยังมองซ้ายแลขวาหน้าหลัง

“ฉันก็ไม่เห็นมีใครนี่นา แต่ทำไมสาวๆ เหล่านั้นถึงทำท่าจะกรี๊ดสลบเสียให้ได้คะ”

“ยิ่งกว่าดารารหรือนักร้องอีกครับ คนนี้ดังจริง ดังนาน ดังทน” อาหมิ่นยิ้มอย่างขำๆ

“ว้าว! พุดอย่างนี้ยิ่งทำให้ฉันอยากรู้ ใครกันคะที่ดังนาน ดังจริง ดังทน จนทำให้สาวๆ เหล่านั้นคลั่งไคล้ได้ขนาดนี้”

“เป็นเรื่องธรรมดาครับ อีกหน่อยผู้กองก็จะเห็นจนชินไปเอง”

“แน่! อย่าบอกนะว่าที่สาวๆ เหล่านั้นเขาถ่ายรูปก็คือหมวด”

รินดาหัวเราะ

“เปล่าครับ” อามีนหัวเราะกลับคืนบ้าง พร้อมกับเบนสายตาบอกใบ้ว่าเป้าหมายที่แท้จริงของสาว ๆ เหล่านี้คือใคร เมื่อเจ้าของร่างสูงเพรียวก้าวเดินอาดๆ ออกมาจากลิฟต์

“ผู้พันฮอว์ค!”

“นั่นละครับ คนดังของเรา”

“ผู้พันขาโหด เอ๊ย! ผู้พันของเรานี้แหละหรือคะ”

“ครับ ผู้พันของเรานี้แหละ นี่ผู้กองไม่รู้หรือครับหรือครับว่าผู้พันของเราเป็นลูกชายของท่านผู้นำของริยาร์ และที่พวกสาว ๆ เขาพากันมาดักธอร่ายรูปอยู่นี้ก็เพราะผู้พันของเราขึ้นแท่นเป็นหนุ่มโสดที่หล่อและเนื้อหอมที่สุดของริยาร์คนหนึ่งครับ”

“ว้าว! ฉันนี่มันใกล้เกลือกินด่างเสียจริง ว่าแต่ว่าหนุ่มโสดที่หล่อและเนื้อหอมที่สุดของริยาร์นี้ยังมีอีกคนหรือคะหมวด”

“มีครับ ท่านอัสวาน พี่ชายของผู้พันนั่นแหละครับ”

อามีนทำหน้าที่ไขข้อข้องใจให้หญิงสาว ก่อนจะก้าวไปประกบมาลิก ทำหน้าที่บอດการดีให้แก่ผู้พันหนุ่มด้วยความเข้มแข็ง

มาลิกยังคงโบกมือและส่งยิ้มให้แก่บรรดาสาว ๆ และไม่สาวทั้งหลายที่ดักธอรอยู่หน้าห้างสรรพสินค้า ก่อนจะก้าวขึ้นรถฮัมวี ผู้พันหนุ่มยังมีแก๊ใจที่จะจับต้นแขนลูกน้องสาวให้ตามเข้าไปในรถ หลังจากที่ถูกฝ่ายมัวแต่ตะลึงกับแสงแฟลชจนทำตัวไม่ถูก

รินดายังเซอร์ไพรส์ไม่หาย...ผู้พันฮอว์คกับข่าวใหม่ที่เธอเพิ่งรู้ ผู้พันของเธอเป็นถึงลูกชายของท่านผู้นำประเทศ ซ้ำยังขึ้นแท่นเป็นหนุ่มโสดในฝันของสาว ๆ เธอช่างใกล้เกลือกินด่างแท้ๆ

เสียงของนาฬิกาปลุกที่ดังลั่นไปทั้งห้องทำให้หญิงสาวชาวไทยติดตัวลุกขึ้นปฏิบัติกิจวัตรประจำวันด้วยความแคล่วคล่อง

ว่องไว แต่ก็ไม่มีสิ่งที่จะใช้เวลาออกกำลังกายเรียกความฟิตและ
แข็งแรงให้แก่ว่างกาย และที่จะขาดไม่ได้คือบทพจนานุกรม น้อย
คนนักจะรู้ว่าจินดาเป็นลูกสาวของเจ้าของค่ายมวย ที่พ่อจับเธอฝึก
เตะต่อยมาตั้งแต่จำความได้

หลังเรียกเหงื่อก็ได้เวลาเมื่อเช้า ห้องพักที่ทางการเรียกรับจัดไว้ให้
มีความสะดวกสบายพอสมควร เธอมีครัวเล็กๆ ที่สามารถปรุงอาหาร
ไทยได้หากวันไหนไม่ออกไปรับประทานที่ร้านอาหาร เสียงเพลงไทย
สากลเป็นสิ่งที่บรรเทาอาการคิดถึงบ้านได้บ้าง เธอฮัมเพลงไป
จัดการกับกิจวัตรประจำวันของตัวเองไป แล้วก็กินขึ้นได้ เมื่อคืนเธอ
ซื้อข้าวของหลายอย่าง แต่ความรู้สึกบอกกว่าของหลายอย่างนั้นมันอยู่
ไม่ครบ มันต้องมีอะไรสักอย่างที่หายไป หรือว่าเธอลืมวางไว้ที่ใดที่หนึ่ง
แต่ก็ไม่กล้าลืมเพราะจำได้ว่าถือนู้ทั้งหมดยื่นเธอ

จินดาหาค้นหาถุงเจ้ากรรมอยู่อย่างหัวเสีย จนเธอต้องตั้งสติใหม่
แล้วค่อยๆ หยิบถุงนั้นเปิดดูนี่ค้นหาอยู่อย่างใจเย็น แต่เย็นอยู่ได้ไม่
นานเธอก็ต้องตาเหลือก เพราะถุงขอลิปทั้งหมดนั้นมันไม่มีอยู่ถุง
เดียวคือถุงที่ใส่อันเดอร์แวร์

“บ้าฉิบ!” เธอสบถอย่างหัวเสีย ยังหวังว่าตัวเองจะเผลอวาง
ผิดที่ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็หายตามซอกมุมต่างๆ ก็ยังไม่เจอถุงเจ้ากรรม

“เวรละสิ ฉันต้องลืมไว้ที่รถของผู้พันแน่ๆ เลย” หญิงสาวยัง
ต่อว่าตัวเอง ก่อนจะรีบแต่งตัวเพื่อไปหาตัวช่วยอย่างหมวดอามีน

**ห้องทำงานของผู้พันฮอว์คยังเงียบสงบ แสดงว่าผู้พันยัง
ไม่มา** จินดาตืดนิ้วดังเป๊าะด้วยความพอใจ เธออยากมาดักหน้าเขาไว้
ก่อน เพราะไม่อยากให้ผู้พันหาใครรู้ว่าเธอลืมของ แล้วที่สำคัญของที่
อยู่ในถุงนั้นมันคือของใช้ส่วนตัวอิมหาส่วนตัวที่เธอต้องเก็บงำ และ
ซ่อนเร้นให้ห่างจากสายตาของบุรุษเพศทั้งหลาย

รินดานั่งรออยู่ที่หน้าห้องเขาได้ไม่นาน ขบวนรถของผู้พันขาโหดของเธอก็มาถึง พันโทมาลิกก้าวลงจากรถด้วยท่วงท่าที่สง่างามสมชายชาตรี วันนี้เขาหล่อเหลามีเสน่ห์กับชุดทหารลายพรางและหมวกกรีนเบเรต์ เห็นอกระเป๋าสีสด้านซ้ายติดเหรียญตรากล้าหาญ และอีกหลายเหรียญที่หญิงสาวรู้ว่าผู้พันหนุ่มไม่ได้มันมาอย่างง่าย ๆ หนวดและเคราของเขาได้รับการตัดแต่งอย่างดี ผิวขาวอมชมพูโผล่พ้นปลายแขนเสื้อที่พับขึ้น แล้วตาคมกริบก็ปะทะเข้ากับดวงตาสีนิลของเธอ ก่อนที่เขาจะเลิกคิ้วขึ้นเป็นเชิงถาม

“มีปัญหอะไรหรือผู้กอง ถึงได้มารอฉันแต่เช้า”

“เปล่าค่ะ ฉันมารอพบหมวดอาหมิน” ตอบพลางมองเลยไปยังอาหมินที่หอบแฟ้มเป็นตั้งก้าวตามผู้พันมาติดๆ

และอารามรีบอาหมินจึงไม่ได้ดูทางทำให้เขาทำแฟ้มตกเมื่อมาลิกหยุดเดินกะทันหัน แฟ้มหลายแฟ้มหล่นลงเสียงดังต๊อบ แต่อะไรก็ไม่ร้ายเท่าถุงเจ้ากรรมที่วางซ้อนมากับแฟ้มตกลงไปด้วย และมีอะไรบางอย่างที่เป็นลายเสือดาวโผล่ออกมา

“เมื่อวานผู้กองลืมนางไว้” อาหมินทำหน้าเจื่อน จะยิ้มก็ไม่ใช่ว่าหวัะระก็ไม่ใช่ เมื่อตาทุกคู่จับจ้องไปที่อันเดอร์แวร์ลายเสือดาว

“มะ...มะ...มันไม่ใช่ของฉัน” รินดารีบปฏิเสธ กางเกงในลายเสือดาวนี่นะ ใครก็ใครที่เล่นตลก เพราะเธอไม่ได้ซื้อ และไม่คิดจะซื้อมันมาเด็ดขาด

มีเสียงกระแอมอย่างกลั่นขำจากผู้พัน รินดาอยากจะกัดลิ้นตัวเองตายเสียให้ได้ เพราะความอับอายสุดขีด

“มันไม่ใช่ของฉัน” อีกครั้งที่หญิงสาวกัดฟันพูด

“แต่มันเป็นถุงของผู้กองลืมนางไว้”

“ฉันบอกว่ามันไม่ใช่ของฉัน” รินดาเน้นเสียงทุกพยางค์อย่างหนักแน่น

“ไม่ใช่ก็ไม่ใช่” อามีนยอมจำนน แม้จะอยากแย้งผู้กองสาว แต่เสียงห้าวๆ ของคนที่ออกคำสั่งทำให้เขาเปลี่ยนความคิด

“นายควรจะเก็บของให้ผู้กองเขานะอามีน เพราะนายเป็นคนทำร่วง”

“ไม่...ไม่ต้องคะ ฉันเก็บเองได้” รินดารีบก้มลงหยิบอันเดอร์แวร์ ยัดเข้าไปในถุงแล้วลุกขึ้นพร้อมกับชูฟ็่อ

“อย่านะ! ผู้พันไม่ต้องพูดอะไร”

“เธอรู้หรือว่าฉันจะพูดอะไร” ผู้พันขาโหดอมยิ้ม นัยน์ตาคมกริบ แกว่งวับไปด้วยความขบขัน

“ฉันรู้ก็แล้วกันว่าผู้พันกับหมวดดอามีนกำลังหัวเราะฉัน”

“ฉันหัวเราะเมื่อไรกัน”

“ฉันรู้ก็แล้วกัน” รินดายังลืมหูลืมตาว่าเจ้าของร่างสูงเพรียวที่อยู่ตรงหน้าคือผู้บังคับบัญชาของเธอ

“ถึงไม่หัวเราะตอนนี้ก็ต้องแอบหัวเราะลับหลังฉัน หรือไม่ก็กำลังหัวเราะในใจ แต่ฉันจะบอกให้ผู้พันรู้ไว้เนะคะว่า ใต้เจ้านี่มันไม่ใช่ของฉัน สงสัยคนขายต้องหยิบถุงผิดมาให้ฉันแน่ๆ จะบ้าหรือ ใครจะไปใช้จีสดริงลายเสือดาวอย่างนี้”

“ก็ใครว่าอะไรเล่า”

“ถึงไม่ว่า แต่ฉันรู้ก็แล้วกันว่าผู้พันและหมวดต้องคิดว่ามันเป็นของฉัน” เธอชูอีกครึ่งก่อนจะรีบหมุนตัวกลับออกไปด้วยความอับอาย

“อย่าเสียวนะ!” มาลิกหันมาดูผู้ติดตามที่กำลังกลืนน้ำเต๋มที่ นัยน์ตาคมกริบยังจับจ้องตามแผ่นหลังของผู้กองสาวไป พิษสงฆ์เล่นหนึ่งปีที่เธออยู่ที่นั่นคงทำให้หน่วยปฏิบัติการพิเศษเหยี่ยวทะเลทราย มีสีสันขึ้นมาบ้างไม่มากก็น้อย

ภาพของ พันโทมาลิก บิน อัศฟาน บิน ฟาฮิส ชัมมัล กับทหารหญิงชาวไทยที่ปรากฏหราอยู่บนหน้าหนังสือพิมพ์ประจำวัน ทำให้สุภาพสตรีนางหนึ่งถึงกับนั่งไม่ติด ท่านหญิงฟาร่า สุภาพสตรีหมายเลขหนึ่งแห่งรียาร์ถอนหายใจด้วยความหงุดหงิด มาลิกกับผู้หญิงคนใหม่อีกแล้ว หลายครั้งหลายคราที่ลูกชายคนเดียวของเธอทำตัวไม่ได้ตั้งใจ โดยเฉพาะเรื่องผู้หญิง และก็คงจะเป็นเพราะเรื่องนี้ที่เธอเข้มงวดกับลูก มาลิกถึงได้บินไปพักร้อนและใช้ชีวิตอย่างมีอิสระเสรีนอกเหนือสายตาของผู้เป็นแม่ จนบางครั้งมีข่าวลือหนาหูว่าเขาชุกผู้หญิงไว้ที่ต่างประเทศ

“ผู้หญิงคนใหม่อีกแล้วหรือนี่”

“อาจไม่ใช่ก็ได้ค่ะ เพราะแต่งรูปแบบทหาร คงไม่ใช่อย่างที่ท่านกำลังกังวล” นูบี หญิงรับใช้คนสนิทให้ความเห็น เพราะครั้งนี้ผิดจากรูปที่ปาปารัซซีแอบถ่าย ก็ทุกครั้งผู้หญิงของพันโทหนุ่มคนนั้นมักจะอยู่ในชุดที่อวดเรือนร่างหรือไม่ก็บิกินีนอนอาบแดดอยู่บนเรือลำหรู

“ถึงจะไม่ใช่อย่างที่ฉันคิด แต่ฉันก็อยากรู้เรื่องผู้หญิงทุกคนที่เข้ามาในชีวิตของมาลิก ไปบอกอายันสืบเรื่องนี้ให้ฉันที”

“ได้ค่ะ”

คำรับรองแข็งขันของคนสนิททำให้ผู้เป็นนายคลายความกังวลใจไปได้ ผู้หญิงที่คู่ควรกับลูกชายคนเดียวของเธอจะต้องไม่ใช่หญิงอื่นใดที่ไม่ใช่เจ้าหญิงไลลาแห่งเปซาร์ เพราะเธอต้องการให้มาลิกได้ขึ้นเป็นผู้นำของรียาร์แทนท่านพ่อที่นอนป่วยอยู่ในเวลานี้ อย่างน้อยเขาก็น่าจะได้เป็นทายาททางการเมืองอันดับหนึ่ง ไม่ใช่ซีคัลสวานอย่างที่ดำรงตำแหน่งอยู่ในเวลานี้ และมันก็ถึงเวลาแล้วที่เธอจะทำให้ลูกชายสุดที่รักของเธอได้ก้าวขึ้นเป็นผู้นำของรียาร์ให้ได้

3

หลังจากอาามีนสร้างความอับอายให้เธอด้วยความบังเอิญแล้ว รินดาก็พยายามหลบหน้าหลบตาผู้พันขาโหด ด้วยการขลุกอยู่กับกองเอกสารที่ได้รับมอบหมายให้จัดเก็บข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับประวัติคนไข้หรือประวัติการรักษาพยาบาลลงคอมพิวเตอร์ อันเป็นหนึ่งในหน้าที่ที่นอกเหนือจากการปฏิบัติภารกิจดูแลผู้ป่วยที่ห้องพยาบาล

“ความจริงฉันเป็นหมอ ฉันน่าจะได้ออกหน่วยแพทย์เคลื่อนที่กับพวกเธอบ้างนะ” หญิงสาวพูดกับนูรีน หมอทหารอีกคนที่เธอรู้สึกถูกชะตา

นูรีนเป็นหนึ่งในทหารหญิงที่มาปฏิบัติหน้าที่ที่หน่วยปฏิบัติการพิเศษเหยี่ยวทะเลทราย หน้าทีของเธอ นอกเหนือจากการพยาบาลแล้ว นูรีนยังให้ความคุ้มครองหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ที่ออกบริการให้แก่ชนเผ่าพื้นเมืองและชนเผ่าเร่ร่อนตามทะเลทรายเดือนละครั้งสองครั้งหรือตามแต่พันโทมาลิกจะเห็นสมควร

“แล้วแต่ผู้พันฮอว์ค”

“แล้วคนอื่นๆ ก่อนหน้าฉันที่แลกเปลี่ยนมาล่ะคะ เขาได้ออกหน่วยแพทย์เคลื่อนที่บ้างไหม”

“ไม่ได้ออกนะ เพราะเราเกรงว่าร่างกายของพวกเธอจะทนอากาศ

และความร้อนของทะเลทรายไม่ไหว อีกอย่าง การนั่งรถผ่านทะเลทราย ไม่ใช่เรื่องสนุก”

“ฉันพอรู้มาบ้าง” รินดานึกถึงการนั่งรถตะลุยทะเลทราย ที่บางคนถึงกับขย้อนข้าวปลาอาหารออกมาเลยทีเดียว

“แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ถ้าเธออยากไปก็ลองขอผู้พันดูนะ เพราะที่นี้นอกเหนือจากหัวหน้านหน่วยแล้ว ผู้พันฮอว์คคือกฏระเบียบของที่นี่เช่นกัน”

“โห...” รินดาทำคายน ผู้พันขาโหดนี่นะ

“เธอกลัวหรือ” นูรินหัวเราะ

“ก็แหมละ” ก็เธอโดนผู้พันต่อว่ามาแล้วนี่

“ที่เธอกับหมวดอาเมินโดนนั้น มันยังน้อยไปนะผู้กอง”

“โห...มีดีกว่านี้อีกหรือคะ”

“มี!” เสียงที่ตอบหนักแน่น

“เฉพาะคนที่ไม่ทำตามกฏระเบียบ โดยเฉพาะเวลางาน ผู้พันจะจริงจังมากเพราะไม่อยากจะเกิดการบาดเจ็บหรือสูญเสีย ที่เธอเห็นพวกทหารใหม่ฝึกวิ่งกันท่ามกลางอากาศร้อนๆ วันละหลายๆ รอบนั้นก็เพราะผู้พันรู้ว่าในชีวิตจริงเมื่อคุณตกอยู่ในทะเลทรายอันร้อนระอุ คุณจะได้แสร้งและมีความอดทน ต่อสู้กับความร้อนความกระหายน้ำได้จนกว่าจะได้รับความช่วยเหลือ ไม่อย่างนั้นก็ตาย คนแสร้งและอดทนเท่านั้นจึงจะมีชีวิตอยู่รอดได้ในทะเลทรายอย่างนี้”

“แล้วผู้พันเขามีครอบครัวหรือยังคะ” เมื่อได้ที่รินดาก็เจาะลึก

“ยัง...โสดสนิท แต่เนื้อหอมเป็นบ้า” นูรินขยับเข้ามาใกล้ นัยน์ตาพราวระยับเวลาพูดถึงผู้พันหนุ่ม

“รู้ไหม ผู้พันเป็นหนึ่งในหลายๆ เหตุผลที่ทำให้ฉันยอมมาทำงานอยู่ที่นี่” นูรินหัวเราะ

“อย่าบอกนะว่าเธอแอบชอบผู้พัน”

“ແຂງລະ ຈັນໂອບ ແຕ່ອາຣມນີແລະຄວາມຮູ້ສຶກມັນໄມ່ໃຊ້ໂອບແບບ
ແຟນຫຼືຮູ້ກັກ ປະມານວ່າໂອບດາຣາຫຼືອກນັດທີ່ຫຼອຸ່ ຍ່າງນັ້ນ ເອ
ເຂົ້າໃຈໃໝ່”

ຣິນດາໄດ້ແຕ່ພັກຫຼັກ ອາຣມນີວ່າເອເອງຍັງໄມ່ຮູ້ຈັກ ເພາະໃນ
ຊີວິດໄມ່ເອຍຄິດຄັ້ງໄດ້ຮັບຜູ້ຊາຍຄົນໄດ ຈະມີກໍ່ແຕ່ຜົນຊຸດທີ່ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງ
ຣິນດາຫຼົ່ນໄຫວແລະເຈັບຊ້າໃນຄວາມເດີຍວ່າ

“ອ່າງຈັນ ອ່າງເອ ແຕ່ໄດ້ມາອ່າງໄດ້ ໄດ້ຫຼາຍດ້ວຍ ແຕ່ນີ້
ກໍ່ບຸນແລ້ວ ຮູ້ໃໝ່ວ່າຜູ້ພັນເຮົາເປັນທີ່ມາຍປ່ອງຂອງສາວ ແລະບຣດາ
ເຈົ້າເມືອງຕ່າງ ກໍ່ອ່າງໄດ້ເປັນຣາຊບຸດຣເຍ ເທົ່າກັບວ່າຍິງກະສຸນັດເດີຍ
ໄດ້ນັກສອງຕົວ ເພາະຣີຍາຣີເປັນເມືອງທີ່ອຸດມສມບຸຣນີ ໄດ້ ກໍ່ອ່າງກວມ
ປະເທດກັບຣີຍາຣີ ໂດຍເອເຈົ້າຜູ້ພັນທີ່ເປັນຄືກັບຊາຍຂອງທ່ານຜູ້ນຳແຂງ
ຣີຍາຣີ”

“ເຣື່ອງນີ້ຈັນເອງກໍ່ເຟັງຮູ້” ເປັນເພາະຣິນດາໄມ່ໄດ້ຫາຂໍ້ມູນຂອງຣີຍາຣີ
ມາມາກພອນັ້ນເອງ

“ແລ້ວຫາໄມ່ຜູ້ພັນເຮົາເລືອກມາເປັນທາຣອຸຢູ່ໃນຫຼວຍເສຍຕາຍ
ແບບນີ້ດ້ວຍລະຮູ້ນີ້”

“ເຣື່ອງມັນຍາວ” ຮູ້ນີ້ປ່ອງປາກ

“ແມ່ຂອງຜູ້ພັນເປັນກຣາຍາຄົນທີ່ສອງນະ ການກັນຕົວເອງອອກໃຫ້ໄດ້
ຈາກຫາເຮັດທ່ານຜູ້ນຳເປັນການລດແຂງປະທະກະຫຼວງຜູ້ພັນກັບທ່ານອັສວານ
ທີ່ຊາຍຜູ້ພັນທີ່ເກີດຈາກກຣາຍາຄົນແກ ມີເຟັງສອງຄົນນີ້ແລະທີ່ຈະໄດ້ຂຶ້ນ
ເປັນຜູ້ນຳຕໍ່ຈາກທ່ານພໍ່ທີ່ອນແບັບອ່າງອ່າງນັ້ນ ເພາະລຳດັບທາຍາທ
ທາງເມືອງຖືກວາງໄວ້ແລ້ວ ອີກອ່າງຜູ້ພັນຂອງເຮົາຄິດວ່າຕົວເອງເປັນ
ຄູກເມີຍຣວດ້ວຍມັ້ງ ຈຶ່ງຕ້ອງປ່ອຍໃຫ້ຜູ້ຊາຍມີອຳນາຈໃນເມືອງໄປ ສ່ວນ
ຕົວເອງຂອອກມາອ່າງນອກເມືອງອ່າງນີ້”

“ໂອ...ນີ້ເອຮູ້ລະເອີຍດັງ”

“ເອສື່ອກັນໃຫ້ແຂດ” ຮູ້ນີ້ຫົວເຮົາ

“ความจริงคือ ฉันอ่านบทความวิเคราะห์วิจารณ์ทางการเมืองนะ พวกนั้นยังวิเคราะห์อีกว่า การที่ผู้พันออกมาอยู่อย่างนี้เพราะท่านอัสวานเกรงว่าผู้พันจะคุมกองกำลังในริยาร์ แล้วอาจปฏิวัติพอตัวเองก็เป็นได้ จะว่าไป ประวัติและรูปของผู้พันหาได้ตามแผงหนังสือทั่วไป สอดยิ่งกว่าดาราฮอลลีวูดบางคนเสียอีก”

“จริงนะ” รินดาทำเป็นไม่เชื่อ แต่ความจริงเชื่อเพราะประจักษ์ด้วยสายตามาแล้ว นี่ถ้ากินรี เพื่อนของเธอที่เมืองไทยรู้จักก็รู้ดีมาตามสาย และคงจะอิจฉาตาร้อนเธอแน่ๆ

รินดาอมยิ้มพลางเก็บเรื่องของพันโทมาลิกเข้าลิ้นชักหัวใจ ดึงสติให้มาจดจ่อกับงานตรงหน้า นี่ต่างหากที่เธอต้องรีบทำให้เสร็จ หากว่าอยากไปหาประสบการณ์ในการซื้อรูฐในทะเลทรายอย่างที่วาดฝันไว้

ลูกไฟสีส้มค่อยๆ ลดแรงแห่งแสงลงอย่างช้าๆ ก่อนจะลบลับขอบฟ้า ลมร้อนและทรายที่ปลิวมาทำให้รินดาต้องรีบหลับตา เดือนว่าเธอยืนอยู่บนผืนแผ่นดินของริยาร์ หญิงสาวถอนหายใจ เบื้องหน้าของเธอคือเหล่าทหารช่างที่กำลังจัดการดูแลและซ่อมบำรุงเครื่องบินหลายลำที่จอดนิ่งอยู่บนลานบินอย่างสงบ ฉากหลังที่เธอเริ่มชินตา

เมื่อครั้งที่มาถึงหน่วยปฏิบัติการพิเศษเหี้ยมทะเลทรายใหม่ๆ เธอยอมรับว่าคิดถึงบ้านและกลิ่นของความเป็นไทย คิดถึงน้ำเสียงรอยยิ้ม และทุกๆ สิ่งทุกๆ อย่างที่เป็นไทย แต่ด้วยภาระหน้าที่และเป็นเรื่องเองที่ตัดสินใจมาหาประสบการณ์ที่นี่ ทำให้เธอต้องยอมรับในโชคชะตาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

รินดาถอนหายใจอีกครั้ง ก่อนจะดึงสติให้วิ่งจ็อกกิ้งต่อไป

“ผู้กอง” อามินร้องเรียก ก่อนที่รถจี๊ปของเขาจะจอดข้างๆ หญิงสาว

“มีอะไรอะไรกับฉันหรือคะหมวด”

“ผมไม่มีหรอกครับ แต่คนมีคือผู้พันฮอว์ค”

“ผู้พันฮอว์ค?” รินดาขมวดคิ้ว เวลาเช่นนี้นะที่ผู้พันขาโหดจะมีธุระกับเธอ

“ครับ ผู้พันให้ผู้กองไปพบที่ห้องทำงานภายในลิบนาที่นี้ครับ”

“มีเรื่องด่วนอะไรหรือคะ”

“ผมว่าผู้กองรีบไปดีกว่าครับ ไปถึงแล้วก็คงรู้เองแหละว่าเรื่องอะไร”

รินดาชักไหล่ให้แก่คำตอบของอาหมิน ผู้พันฮอว์คจะมีเรื่องอะไรกับเธอในเวลาเช่นนี้ คิดไปก็ปวดหัวเปล่าๆ รินดารีบเช็คหน้าตาที่เต็มไปด้วยเหงื่อก่อนจะตามอาหมินไป

“ฉันให้เธอเอาไปอ่าน”

หนังสือเล่มหนาถูกวางตรงหน้าผู้กองสาวชาวไทย ที่สีหน้าบ่งบอกถึงความสงสัยยิ่งนัก

มาลิกยังไม่กลับ ผู้พันหนุ่มยังอยู่ในห้องทำงาน แม้จะอยู่ภายในแคมป์ แต่ก็โอ้อ่าและคุมีมนตร์ขลัง เพราะข้าวของและเฟอร์นิเจอร์ที่ตกแต่งล้วนทำด้วยไม้ สร้างพลังความแข็งแกร่งให้แก่มาลิกยิ่งนัก

“หนังสืออะไรคะผู้พัน”

“*ริยาร์ดินแดนแห่งความฝัน*” มาลิกเอนหลังลงประสานสายตากับหญิงสาว เบื้องหลังของพนักเก้าอี้เป็นดาบโบราณที่แขวนประดับไว้บนผนังห้อง

“ฉันอยากให้เธอเอาไปอ่านและทำความรู้จักประเทศของฉันดีกว่าที่เธอจะได้ข้อมูลมาจากอินเทอร์เน็ตหรือคำบอกเล่าของคนอื่น”

“โห...เล่มใหญ่จังนะคะ” รินดาหยิบหนังสือขึ้นมาพลิกดูผ่านๆ

“ก็เพราะมันอัดแน่นไปด้วยเรื่องราวและข้อมูลมากมายเกี่ยวกับ

รียาร์ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เธอจะารู้ว่ารียาร์ไม่ใช่แค่ประเทศที่ไม่ติดทะเลเพียงอย่างเดียว”

“ผู้พัน...” รินดายิ้มแหยๆ นี่ใจคอผู้พันจะเล่นจำทุกคำพูดของเธอเลยหรืออย่างไร “ก็ฉันไม่เคยรู้หรือ...”

“นั่นไม่ใช่ประเด็น ฉันไม่ได้เรียกเธอมาพบเพื่อฟังคำแก้ตัวของเธอหรอกนะผู้กอง หนังสือเล่มนี้คือภารกิจใหม่ของเธอต่างหาก”

“ภารกิจใหม่?”

“ถูกต้อง อ่านมันซะ แล้วก็มาเล่าให้ฉันฟังทุกวันจนกว่าฉันจะแน่ใจว่าผู้กองรู้จักประเทศของฉันดีพอ”

“รับทราบค่ะ”

รินดาอ่านหนังสือเจ้ากรรมอีกครั้ง...ภารกิจที่เธอจะต้องอ่านและจำก่อนจะนำมาถ่ายทอดให้เจ้าของประเทศอย่างมาลิกฟัง

“อ้อ! อีกอย่าง” มาลิกนึกขึ้นได้

“คือนี่ฉันมีธุระต้องเข้าเมือง ถ้าเธออยากจะไปเปลี่ยนของอะไรบางอย่างที่คนขายเขาสลับถุงมาให้เธอก็ได้นะ”

รินดาทำคอย่น และกลืนน้ำลายลงคออย่างลำบากเมื่อนึกถึงอันเดอร์แวร์ลายเสือดาว

“ไปที่ห้างเดิมนะหรือคะ”

มาลิกพยักหน้ารับคำ “ฉันมีธุระที่ต้องไปพอดี ถ้าเธอสนใจ”

“ก็ดีเหมือนกันคะ เอาไปเปลี่ยนคินดีดีกว่าทิ้งไปเปล่าๆ ขอขอบคุณผู้พันมากค่ะ”

“สามทุ่ม”

“ได้ค่ะ” รินดารับคำ ก่อนจะหยิบหนังสือเล่มหนาเดินตัวปลิวออกมา

แล้วก็เหมือนฉายหนังซ้ำ เพราะทันทีที่ขบวนรถของมาลิกมาถึง เสียงกรีดร้องด้วยความดีใจของสาว ๆ ที่ออกันอยู่เต็มหน้าห้างสรรพสินค้าก็ดังขึ้นพร้อม ๆ กับแสงแฟลชที่แข่งกันสาดใส่ไม่ยั้ง การได้เห็นหนุ่มโสดเนื้อหอมซ้ำยังเป็นถึงลูกชายของท่านผู้นำแห่งริยาร์ มันคงเป็นอะไรที่ดีต่อใจของสาว ๆ

รินดาอมยิ้มให้แก่ภาพที่เห็น เธอเองก็คงจะกรีดไปกับพวกผู้หญิงเหล่านั้นเหมือนกัน หากว่าเธอไม่ใช่ผู้ได้บังคับบัญชาที่ต้องทำตัวให้สงบเสงี่ยมเรียบร้อยและอยู่ในระเบียบวินัย

“ฉันให้เวลาเธอ...”

“หนึ่งชั่วโมง”

“เปล่า ครึ่งนี้ฉันมีเวลาอยู่ที่นี้สองชั่วโมง”

“สองชั่วโมง?” รินดาทำตาโตด้วยความดีใจ

“ขอบคุณผู้พันค่ะ”

“แล้วมารอฉันที่นี่เหมือนเดิม”

“รับทราบค่ะ” รินดารับคำด้วยความลึกลับ สองชั่วโมงกับการเดินห้าง แม้ไม่คิดจะซื้อหาข้าวของอื่นได้อีก แต่การได้เดินเที่ยวชมสิ่งใหม่ๆ และสัมผัสวิถีชีวิตของผู้คนที่ทำให้หญิงสาวตื่นตาตื่นใจยิ่งนัก

รินดาใช้เวลาไม่ถึงสองชั่วโมงเธอก็มารอมาลิก สังเกตเห็นว่าอาหมินและนายทหารติดตามหลายคนถือถุงข้าวของเครื่องใช้พะรุงพะรังเดินตามหลังผู้เป็นนาย

“ฉันก็มีบางเวลาที่ยากจะมาขอปิงเหมือนกัน” มาลิกเหมือนจะเดาความคิดของผู้กองสาวออก

“และบังเอิญว่าห้างนี้เป็นของญาติคนหนึ่งของฉัน เพราะฉะนั้นฉันแค่แวะมา เสียเวลานิดๆ หน่อยๆ ฉันก็ได้ข้าวของที่ฉันต้องการ

ครบถ้วนอย่างไม่ต้องเสียเวลาเดิน”

“มิน่า ผู้พันถึงมีลิฟต์ส่วนตัว”

“แล้วเธอล่ะ ได้ของที่ต้องการเรียบร้อยแล้วนะ”

“เรียบร้อยแล้วค่ะ” รินดาสูงชัน ส่งยิ้มจนตาหยี ครั้งนี้เธอจะไม่ยอมลืมหือสลัดบงกับใครเด็ดขาด เพราะความใจดีของผู้พันคงไม่มีครั้งที่สามอย่างแน่นอน

ขบวนรถยนต์ของมาลิกเคลื่อนออกจากห้างสรรพสินค้า แต่ไม่ได้มุ่งหน้ากลับหน่วยที่ตั้ง ได้ยินเสียงสั่งการเป็นภาษาริยาร์เบาๆ รินดาจึงรู้ว่าพลขับกำลังขับรถพาเธอและผู้พันของเขาชมแสงสีและตึกงามบ้านช่องที่ทันสมัยของริยาร์อีกครั้งหนึ่ง

“ถือว่าชดเชยครั้งที่แล้วก็แล้วกัน”

“ครั้งที่แล้ว...” นึกขึ้นมาแล้วผู้กองสาวก็อยากจะมีเวทมนตร์ดูดตัวเธอให้จมหายไปกับเบาะของรถยนต์ เพราะภารกิจอึดื้อที่ทำให้เธอต้องหน้าแตกยับเยิน

“ปฏิบัติการไร้เงา...เงาหัวของไอ้พวกนี้”

มีเสียงกระแอมและขยับตัวเล็กน้อยจากไอ้พวกนี้ของผู้พัน

“ถ้าไม่เจอผู้พัน พวกผมก็คงไม่เป็นอย่างนั้นหรอกครับ” อามินเอียงหน้ามาแย้ง คืบหน้าเขาไม่ได้ทำหน้าที่เป็นพลขับ แต่นั่งตอนหน้าเคียงข้างพลขับคอยอารักขารักษาความปลอดภัยให้ผู้บังคับบัญชาหนุ่ม

“ไม่ว่าจะอะไรก็แล้วแต่ ฉันถือว่าพวกนายประมาท ดินะที่ผู้กองไม่เป็นอะไร ไม่งั้นงานนี้มีกระทบถึงความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับริยาร์เป็นแน่”

“ถึงไม่เป็นอะไร แต่ผู้กองก็ถูกจับค่ะ” รินดาได้แต่เถียงอยู่ในใจ

“ตรงนี้เป็นจัตุรัสกลางกรุงริยาร์” เสียงทุ้มลึกของพันโทมาลิก

ตั้งขึ้น บอกถึงความภาคภูมิใจในมาตุภูมิ เมื่อรถยนต์เคลื่อนตัวผ่าน
จัตุรัสทรายแดงอันสวยงาม จัตุรัสที่สร้างขึ้นคล้ายพีระมิด ทำด้วยทราย
สีแดง ตรงกลางเป็นน้ำพุที่ขึ้นลงด้วยลูกเล่นสลับไปมารับแสงสีที่ทำให้
ม่านน้ำนั้นเปลี่ยนสีไปเรื่อยๆ อย่างตระการตา

“โห...น้ำพุสวยจังเลยคะ”

“มันเด่นระบ่ำได้ด้วยนะ”

“จริงหรือคะ เราจอดดูได้ไหมคะผู้พัน”

“ยังหรอก” มาลิกระบายยิ้ม ท่าทางของผู้กองสาวเหมือนเด็ก
เล็กๆ ที่รบเร้าอยากได้ของเล่น นัยน์ตากลมโตเปล่งประกายแวววับ
อย่างตื่นเต้น

“ไว้รอให้ถึงวันชาติริยาร์ก่อน เราจะมีการแสดงระบำน้ำทอง
ที่นี่”

“กับน้ำพุนี้หรือคะ”

“ใช่ กับน้ำพุนี้แหละ นางระบำน้ำทองจะเด่นแข่งกับน้ำพุ”

“ผู้พันพูดชะฉันทอยากให้ถึงวันชาติของริยาร์พุงนี้เลยละคะ”

รินดายังคงตื่นตาตื่นใจกับความทันสมัยของริยาร์ แม้จะอยู่ใน
ดินแดนที่เรียกว่าทะเลทราย แต่ก็นึกไม่ถึงว่าจะมีความเจริญเทียบเท่า
อารยประเทศทั้งหลาย

“ตรงนี้เป็นรัฐสภา และตรงโน้น...ตัวตึกที่มียอดโดมปักธงชาติ
ของริยาร์นั่นคือทำเนียบของผู้นำประเทศ” พุดมาถึงตอนนี้ เสียงของ
มาลิกก็แผ่วเบา ดวงตาคมกริบที่เคยทอดแสงแรงกล้าหม่นลงเพราะ
ซีคัลฟาน บิน ฟาอิส ชัมมาล ผู้นำของประเทศต้องเข้าๆ ออกๆ
โรงพยาบาลอยู่หลายปี ก่อนจะอาการทรุดหนักไม่กี่วันหลังจากที่เขา
กลับมาจากลาพักร้อน

แต่รินดาก็ไม่ได้สังเกต เพราะยังตื่นเต้นกับบ้านเมืองของเขา
รวมทั้งผู้คน que เริ่มออกมาใช้ชีวิตหลังพระอาทิตย์ตกดิน

“แล้วด้านนี้ล่ะคะ”

“ตรงนี่คือพิพิธภัณฑสถานของเรา” มาลิกยังทำตัวเป็นไกด์กิตติมศักดิ์

“แล้วบ้านของผู้พันล่ะคะ”

“ผ่านมาแล้ว”

“อ้าว! แล้วก็ไม่บอก” รินดาเผลอตัวส่งค้อน กิริยาที่ทำให้ผู้พัน
หนุ่มเอ็นดูในความน่ารัก

“ก็ไม่คิดว่าจะถาม”

“ก็เพิ่งนึกขึ้นได้นี่คะ” หญิงสาวแหม่ปาก

“อยากเห็นจริงอะ”

“คะ” หญิงสาวผงกศีรษะ ทำตาโตขึ้นอย่างมีความหวัง

“ฉันไม่มีบ้านหรอกนะ ยังไม่คิดจะสร้าง” เพราะยังไม่คิดจะมี
ครอบครัว เขายังสนุกที่ได้ใช้ชีวิตด้วยการรับอาชีพทหาร ยังสนุกที่จะ
ออกปฏิบัติการไล่ล่าคนร้าย และยังมีความสุขที่จะไม่ผูกมัดตัวเองกับ
ผู้หญิงคนไหน จะมีก็แต่เจ้าหญิงโลลาที่ถูกวางตัวให้เป็นคู่หมั้นคู่หมาย
อย่างไม่เป็นทางการจากแม่ของเขาเท่านั้น

“โน่นไง บ้านของฉัน”

“ไหนคะ” รินดาชะเง้อมองออกไปนอกกรต “ไม่เห็นมีเลย มีแต่
ตึก...อย่าบอกนะว่าผู้พัน...”

“ฉันอยู่นั่นละ บนชั้นที่สูงที่สุดของตึกนี้”

ขาดคำของผู้พันโทหนุ่ม รินดาก็หงนหน้าคอดั่งปามองตึกสูงที่
หรรษาและดีไซน์ที่ล้ำสมัย

“จ้ะฉันขอเดาว่าตัวเอ็มตัวใหญ่ๆ ที่อยู่บนปลายแหลมของตึกก็
คือชื่อของผู้พัน ฉันเดาถูกไหมคะ”

มาลิกระบายยิ้มที่มุมปากแทนคำตอบ เขาหัวเราะเบาๆ ให้แก่
กิริยาท่าทางเหมือนเด็กที่ไร้เดียงสาของผู้ได้บังคับบัญชาสาว มีความ
รู้สึกที่เขาเองก็ตอบไม่ได้ว่าเพราะอะไรที่ทำให้เขามองผู้หญิงคนนี้ต่าง

ไปจากเจ้าหญิงไลลา แม้ว่าเขากับเธอจะเพิ่งได้เจอและได้รู้จักกัน
รู้เพียงว่าเขาจะต้องปฏิบัติต่อเธออย่างผู้บังคับบัญชา และควรจะมอง
เธออย่างผู้ใต้บังคับบัญชาของเขาเท่านั้น

“และฉันก็ขอเดาอีกว่าตึกนี้มีผู้พันเป็นเจ้าของ”

“ส่วนใหญ่คนที่อาศัยในตึกนี้เป็นเศรษฐีกันทั้งนั้นครับ มีแต่
เจ้าของตึกที่อยู่บนชั้นสูงสุดเท่านั้นที่เลือกเป็นทหารปฏิบัติกรอยู่ตาม
ชายแดน”

อาหมื่นเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงชื่นชมเจ้านายหนุ่ม จะมีใครสักคน
ที่ทั้งความหรรษาและความสะดวกสบาย ไม่ว่าจะหยิบจับหรือไปที่ไหน
ใครๆ ในริยาร์ก็ล้วนแล้วแต่เปิดทางหรืออำนวยความสะดวกให้แก่
คนในตระกูลซัมมาล แต่เจ้านายหนุ่มของเขากลับเลือกที่จะมาเป็น
ทหารทำงานเคียงบ่าเคียงไหล่กับลูกน้องด้วยความตั้งใจ

“ถ้าฉันมีบ้านอยู่บนตึกสูงๆ แบบนี้ ฉันจะรีบตื่นแต่เช้ามาดู
พระอาทิตย์ขึ้นทุกวันเลย”

รินดาเงยหน้ามองไปยังแสงไฟที่สว่างไสวไปตลอดตึกเอ็ม ช่าง
นอกที่ว่าหรรษาแล้ว ช่างในจะเป็นอย่างไรนะ รินดาได้แต่คิดและ
หวังว่าสักวันหนึ่งจะได้มีโอกาสเข้าไปเยี่ยมชมภายในตึกเอ็มของพันโท
มาลิกสักครั้ง

4

ชีวิตในค่ายของหน่วยปฏิบัติการพิเศษเหยี่ยวทะเลทรายของรินดาเริ่มดีขึ้น เธอปรับตัวและปรับวิถีชีวิตให้เข้ากับภูมิประเทศและวิถีชีวิตของคนรียาร์ ทุกๆ เช้าและหลังเลิกงาน เธอจะวิ่งออกกำลังกายไปตามเส้นทางรอบๆ หน่วย ผ่านลานจอดเฮลิคอปเตอร์ เครื่องบินไอพ่น สนามกีฬา และรั้วลวดหนามที่ฉากหลังห้อมล้อมไปด้วยทะเลทราย จบภารกิจของวันด้วยการอ่านหนังสือที่ได้รับมอบหมาย หนึ่งปี ที่เธอจะต้องอยู่ที่นั่นเป็นภารกิจที่เธอต้องปฏิบัติมันให้ได้

เฮลิคอปเตอร์ที่ร่อนลงจอดบนลานบินในช่วงเวลาค่าคืนกลายเป็นเรื่องปกติที่รินดาเห็นจนชินตา เพราะหนึ่งในภารกิจใหม่ที่พันโทมาลิกเป็นผู้ดูแลรวมทั้งบังคับบัญชาคือการบินออกตรวจตราการลักลอบขนส่งยาเสพติดและขบวนการค้ามนุษย์ตามตะเข็บชายแดนตลอดจนเยี่ยมเยียนให้ความรู้เกี่ยวกับสุขอนามัยให้แก่ชนเผ่าต่างๆ

“ฉันว่าฉันกลับดีกว่า ผู้พันมาเนี่ยๆ จะได้พักผ่อน พงษ์นี้ฉันค่อยมาใหม่ หมอว่าดีไหมคะ” รินดาละสายตาจากเฮลิคอปเตอร์ที่ร่อนลงจอดบนลานอย่างนิ่มนวล คืบนี้เธอมีภารกิจที่จะต้องมาเล่าเรื่องราวของรียาร์ให้คนรียาร์อย่างพันโทมาลิกฟัง

“แต่ผู้พันเป็นคนนัดหมายเองนะครับผู้กอง” ชีมมาให้ความเห็น

“ผมว่าถ้าผู้พันต้องการพักผ่อนก็คงบอกผู้กองเองแหละครับ”

คำตอบของซีมาแม้จะไม่บอกให้เธอต้องคอย แต่โดยนัยเธอก็ต้องคอยผู้พันหรือรอคำสั่งของเขาแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้นว่าจะให้เธออยู่หรือไป

เวลาผ่านไปไม่นาน ร่างสูงเพรียวในชุดของนักบินก็ก้าวเท้าเดินอาดๆ เข้ามาในห้องทำงานพร้อมกับอำมินนายทหารคนสนิท

“ฉันต้องบินไปส่งผู้หญิงของเผ่านายาคนหนึ่ง เธอเจ็บท้องใกล้คลอด” สาเหตุการมาสายของผู้พัน

มาลิกยังมีสีหน้าและท่าทางที่กระฉับกระเฉง แม้ว่าวันนี้เขาจะต้องทำหน้าที่เป็นนักบินที่หนึ่งขับเครื่องบินลาดตระเวนตามรอยต่อของริยาร์และเปซาร์เพื่อสกัดขบวนการลักลอบขนส่งยาเสพติด หรือแม้แต่ขบวนการค้ามนุษย์

“เอาเป็นว่าคืนนี้เธอกลับไปพักผ่อนได้ แต่พรุ่งนี้ต้องมารอฉันแต่เช้า เราจะไปตรวจแถวนายทหารพร้อมกัน”

“รับทราบค่ะ” พรุ่งนี้ก็พรุ่งนี้ คืนนี้เธอยังมีเวลาที่จะอ่านทวนซ้ำอีกรอบ รินดากำลังจะหมุนตัวกลับ แต่เสียงทุ้มๆ เรียกไว้ก่อน

“อ้อ! พอดีฉันเจอไอ้นี้ เห็นว่าสวยดี เธอคงชอบ”

ไอ้นี้ของผู้พันทำให้รินดาตาโตด้วยความประหลาดใจ ต้นตะบองเพชรที่มีดอกสีชมพูผลิบานชูช่อสวยงาม กลีบของมันคล้ายกับดอกบัว เกิดมารินดาเพิ่งจะเคยเห็น

“ว้าว! สวยจังค่ะผู้พัน ดอกของต้นตะบองเพชรใช้ไหมคะ ผู้พันไปเจอที่ไหนคะ”

“ฉันแค่บินผ่านๆ”

คนบินผ่านๆ อมยิ้มอย่างพอใจที่เธอชอบ ก่อนจะถลึงตาใส่อำมิน นายทหารคนสนิทที่หุบปากได้อย่างทันท่วงที ก็ใครจะไปคิดว่าเมื่อไปถึงเผ่านายา คำสั่งแรกที่เขาได้รับคือให้รีบไปหาดอกตะบองเพชร

สีชมพูที่ดูเหมือนผู้พันขาโหดของเขาจะขีดเส้นใต้คำว่าสีชมพูตัวโตๆ
จนเขาตามอารมณ์ไม่ทัน จะมาเข้าใจก็ต่อเมื่อดอกไม้สีสวายนั่นมาอยู่
ในมือของผู้กองสาวชาวไทยนี่เอง

“ตาย! ขนาดบินผ่านๆ ยังมองเห็น ไปเจอมันที่ไหนคะ”

“แถวๆ ผ่านายา”

“สวยมากค่ะ ขอขอบคุณนะค่ะผู้พัน ฉันจะดูแลรักษาและบำรุงมัน
อย่างดีเลยคะ”

“อย่าลืมบอกราตรีสวัสดิ์มันก่อนนอนทุกคืนด้วยล่ะ”

“ได้ค่ะ ผู้พัน”

คนตัวเล็กหน้าบานที่ได้ของฝากอย่างคาดไม่ถึง

...

“นายอมยิ้มอะไรอาหมิ่น” ลับร่างผู้กองสาวชาวไทยแล้ว มาลิก
ก็หันมาเล่นงานคนสนิทที่กิริยาท่าทางบอกว่ากำลังล้อเลียนเจ้านาย
หนุ่ม

“เปล่าครับ...”

“ฉันแค่อยากให้เห็นว่า ถึงทะเลทรายจะแห้งแล้ง แต่ก็ยังมี
สิ่งสวยงามๆ งามๆ ชุกซ่อนอยู่ที่เท่านั้น”

“ครับ...ก็เท่านั้น”

อาหมิ่นก้มศีรษะ อมยิ้มให้แก่สายตาและท่าทางของผู้พันหนุ่ม
อีกครั้ง จนอีกฝ่ายออกอาการพิรุณ

“แล้วนี่จะยืนเช่อยู่อีกนานไหม ไปเรียกพวกนายทหารที่อยู่
ข้างนอกเข้ามาประชุมสรุปงานกันได้แล้ว”

“ครับท่าน”

ลูกน้องตัวดีตะเบ๊ะรับคำสั่ง ก่อนจะกระวีกระวาดออกไป

ผู้ชายที่สูงเด่นและดูน่าเกรงขามตรงหน้าทำให้รินดาอดจะตะลึงไม่ได้ พันโทมาลิก บิน อัลฟาน บิน ฟาฮิส ชัมมาล ดูเข้มแข็งและแข็งแกร่งสมชายชาติทหาร รูปร่างสูงเพรียวอยู่ในชุดพรางทะเลทรายที่ตัดเย็บอย่างประณีตด้วยผ้าทอเนื้อดี ไบหน้แม้จะมีหนวดและเครา แต่ก็ถูกตัดแต่งอย่างเรียบร้อย ความคมเข้มของดวงตาส่งให้ไบหน้ของผู้พันหนุ่มหล่อเหลาและสะกดตามากกว่านายทหารทั้งหลายทั้งหมด

การเคลื่อนไหวที่คล่องแคล่ว ทุกย่างก้าวที่ทรงพลัง บ่งบอกถึงความห้าวหาญและมุ่งมั่นตั้งใจในการปฏิบัติหน้าที่ยิ่งนัก

“ผู้พัน”

รินดาทำความเคารพ เมื่อร่างสูงสง่าของผู้พันหนุ่มปรากฏขึ้นพร้อมกับอาหมินและชิมมานายทหารคนสนิท

“เช้าวันนี้เราจะไปตรวจเยี่ยมนายทหารที่ประจำตามจุดต่างๆด้วยกัน เริ่มจากฝูงบินเหยี่ยวเวหา แล้วค่อยไปเยี่ยมทหารม้า” มาลิกบอกภารกิจคร่าวๆ ไบหน้ที่หล่อเหลาอย่างชายชาวตะวันออกกลางถูกบดบังด้วยแว่นกันแดดสีดำและหมวกเบเรต์สีเขียว

“ผู้กอง...”

“คะ...คะ” รินดาได้สติ เพราะผู้พันทำให้เธอเผลอคิดถึงซีคหล่อล้ำ พระเอกในนิยายตอบอยู่ร่าไป

“เป็นอะไร เห็นยืนยิ้มอยู่คนเดียว”

“ปะ...เปล่าค่ะ”

“วันนี้ฉันจะพาเธอไปเยี่ยมชมหน่วยงานย่อยของที่นี่ มันเป็นอีกหนึ่งภารกิจที่เธอจะต้องได้รู้ได้เห็นถึงการปฏิบัติงานของริยาร์ ซึ่งอาจจะเหมือนหรือไม่เหมือนกับหน่วยของเธอที่เมืองไทยก็เป็นได้”

“รับทราบค่ะ” รินดารับคำสั่งแข็งขัน ภารกิจตรงหน้านี้คือสิ่งที่เธอจะต้องใส่ใจ ไม่ใช่พระเอกในนิยายที่เธอละเมอเพ้อพก เพราะซีค

ตรงหน้าไม่ใช่ชีวิตที่จะจับเธอขังไว้ในกระโจมแล้วลงโทษเธอด้วยบทรัก
แสนหวาน แต่เป็นชีวิตที่จะสั่งลงโทษเธอ หากเธอยังมัวแต่อ้อยส้อย
พิริพริตตามเขาไม่ทันอยู่ตรงนี้

อาคารที่ทำการของฝูงบินเหยี่ยวเวหาตั้งอยู่ภายในบริเวณ
ของหน่วยปฏิบัติการพิเศษเหยี่ยวทะเลทราย มีร้อยเอกอามัสเป็น
ผู้บังคับบัญชาหน่วย และแน่นอน ทุกหน่วยย่อยที่นี่จะต้องมีพันโท
มาลิกเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นสูงสุด

“นายทหารของเราส่วนใหญ่มาจากเผ่าต่างๆ” มาลิกเกริ่นนำเขา
ลงจากรถตรงไปรับการเคารพและตรวจแถวนายทหาร รับฟังรายงาน
และถามไถ่การดำเนินงานของฝูงบินเหยี่ยวเวหา โดยมีอามัส ซีมมา
และนายทหารติดตามหลายคน จะมีพิเศษก็ผู้กองสาวจากเมืองไทย
ร้อยเอก แพทย์หญิงรินดา ทรัพย์ฤกษ์ ทหารหญิงเพียงหนึ่งเดียว
เท่านั้นที่ได้รับอนุญาตให้ติดตามสังเกตการณ์การทำงานของฝูงบิน
มาลิก

“ทหารที่ส่วนใหญ่มาจากชนเผ่าต่างๆ คงไม่เหมือนเมืองไทย”
มาลิกเอ่ยขึ้นหลังเสร็จสิ้นการตรวจแถว ทหารทุกคนกลับเข้าปฏิบัติ
หน้าที่ประจำตำแหน่งตามปกติ

“ฉันรู้ว่าที่เมืองไทยมีการเกณฑ์ผู้ชายให้มาเป็นทหาร แต่ที่นี่ไม่มี
ถ้าใครอยากเป็นทหารก็ต้องมาทดสอบ เมื่อผ่านเกณฑ์ต่างๆ แล้วจึง
จะรับเข้าโรงเรียนนายทหารต่อไป”

“แล้วมีจำกัดไหมคะว่าปีหนึ่งๆ จะต้องรับกี่คน”

“ไม่จำกัด แล้วแต่ความสามารถว่าแต่ละคนจะทดสอบผ่าน
เกณฑ์ของเราหรือไม่”

“ไม่ว่าหญิงหรือชาย?”

“ถูกต้อง ไม่ว่าหญิงหรือชาย”

ดวงตาคมกริบสบกับตาเธอแวบหนึ่ง ก่อนที่เธอจะเดินนำคณะ
ของนายทหารเพื่อตรวจเยี่ยมหน่วยทหารม้า

หน่วยทหารม้าของมาลิกเป็นหน่วยเล็กๆ ที่มีทหาร
ประจำการอยู่ไม่กี่คน แต่มีเนื้อที่มากมายเพราะต้องใช้เป็นสนามไว้
ฝึกหรือให้ม้าได้วิ่งออกกำลัง

“ที่นี่มีม้าทั้งหมดห้าสิบตัว” มาลิกเดินนำเธอไปยังโรงม้า “แต่ละ
ปีม้าพวกนี้จะออกงานก็แค่ปีละครั้งคือวันชาติของริยาร์”

“แล้วตัวไหนที่ผู้พันรักเป็นพิเศษ มีไหมคะ”

“มี ตัวนี้ไง” มือใหญ่ลูบแผ่ขนของม้าพันธุ์อาระเบียสีดำ
ตัวใหญ่อย่างอ่อนโยน

“ฉันเพิ่งได้มาไม่นาน ยังไม่มีเวลาทำความรู้จักกันเท่าไรเลย”

“มันมีชื่อไหมคะ”

“The white horse เจ้าม้าขาว”

“จริงด้วยค่ะ สีของมันขาวมาก”

“เธอขี่ม้าเป็นไหม”

“เป็นค่ะ แต่ไม่เก่ง”

“ไม่เป็นไร ว่างๆ ฉันจะให้คนสอนให้ อย่างน้อยมาอยู่ริยาร์จะ
ต้องขี่ม้าตะลุยทะเลทรายเป็น”

ขี่ม้าตะลุยทะเลทราย ความคิดของรินดาเตลิดไปไกล มันคง
จะมีความสุข และเป็นประสบการณ์ที่แปลกใหม่สำหรับเธอเป็น
อย่างยิ่ง

“เอาละ ที่นี้ก็มาถึงเรื่องของเธอ” มาลิกวกเข้ามาที่เรื่องสำคัญ
“อ่านไปถึงไหนแล้ว”

“เกือบจบแล้วค่ะ”

“ฉันก็มีความรู้มากกว่าริยาร์ไม่ติดทะเลแล้วสินะ”

“ค่ะ” เธอรับคำเสียงอ่อย เพราะรู้ว่าโดนผู้พันประตดเข้าให้แล้ว

“ริยาร์เป็นประเทศเล็กๆ ที่ตั้งอยู่ระหว่างเปซาร์กับมายาวิ เดิม
นั้นปกครองด้วยชนเผ่ามายา และเป็นประเทศเดียวในแถบนี้ที่รอดพ้น
จากการล่าอาณานิคมของประเทศอังกฤษ ต่อมาในปีสองพันสี่ร้อย
แปดสิบแปด ได้มีการทำรัฐประหารขึ้นโดยการนำของซีคอิสมา เพราะ
ไม่เห็นด้วยที่หัวหน้าเผ่ามายาในตอนนั้นจะสถาปนาตัวเองขึ้นเป็น
กษัตริย์ เพราะซีคอิสมามีความต้องการให้ริยาร์เป็นประเทศที่ปกครอง
ด้วยระบอบประชาธิปไตย แต่คนส่วนใหญ่ของประเทศที่เป็นชนเผ่า
ต่างๆ ที่กระจัดกระจายกันอยู่ทั่วไปไม่เข้าใจ ทำให้เกิดการนองเลือด
กัน แต่ในที่สุดท่านซีคอิสมาก็เป็นฝ่ายชนะ รู้ไหมว่าท่านซีคอิสมา
เป็นใคร”

“เป็นปู่ทวดของผู้พันค่ะ”

“เก่งมาก เธอคงรู้แล้วสินะว่าริยาร์ไม่ได้มีแค่ไม่ติดทะเลอย่าง
เดียว”

“ค่ะ...” เธอยิ้มจนตาหยี

“ก็ตอนนั้นฉันไม่รู้สินะ แล้วหนังสือเล่มนี้ก็ไม่มีขายในเมืองไทย
ด้วย”

“เล่มนี้พี่อัสวานของฉันเพิ่งจะหามา ก็เพราะประโยชน์ของเธอ
ที่ว่าริยาร์ไม่ติดทะเลนี่แหละ ฉันจึงต้องเอามาให้เธออ่าน มันเป็น
หนังสือที่บอกเล่าเรื่องราวของริยาร์ เป็นประตูปานแรกที่เปิดให้คน
ทั้งโลกได้รับรู้ ไม่อย่างนั้นคนอื่นๆ ก็คงมองริยาร์เหมือนกับที่เธอมอง
คือเป็นประเทศที่มีแต่ทะเลทราย รวยขึ้นได้เพราะน้ำมัน และ...”

“ไม่ติดทะเล” เธอหัวเราะเบาๆ ให้แก่ความไม่เอาไหนของ
ตัวเอง

“แล้วก็ไม่มีตำราวิทยาศาสตร์ เพราะที่นั่นนับถือศาสนาซิริ์ หญิงชาย
ที่ไม่ได้เป็นญาติหรือสามีภรรยาไม่สามารถไปไหนมาไหนด้วยกันได้

และรียาร์เป็นประเทศแรกในแถบนี้ที่เปิดโอกาสให้ผู้หญิงเข้ามามีบทบาทในการบริหารประเทศหรือรับราชการเคียงบ่าเคียงไหล่ผู้ชายได้”

“เก่งมาก รู้เรื่องรียาร์เพิ่มขึ้นตั้งเยอะ”

“นอกจากนี้นะคะ สองสามปีให้หลังนี้เศรษฐกิจของรียาร์ดีขึ้นมาก เพราะนักท่องเที่ยวและชาวต่างชาติต่างที่เข้ามาลงทุนที่นี่”

“เห็นไหม รียาร์ไม่ได้มีแค่ประเทศไม่ติดทะเลอย่างเดียว”

“โห...ผู้พัน...ล้อฉันอีกแล้ว”

“เอาละ วันนี้ฉันรู้เรื่องประเทศของฉันมากทีเดียว ไว้พ่องี้เธอคงมีเรื่องการท่องเที่ยวของรียาร์มาแล้วให้ฉันฟัง”

“ได้ค่ะผู้พัน”

“อ้อ! เดียวก่อนผู้กอง” เสียงทุ้มๆ เรียกไว้

“เพื่อนใหม่ของเธอเป็นอย่างไรบ้าง”

และเพราะท่าทางขมวดคิ้วทำหน้าหงายของผู้กองสาว จึงทำให้ได้เห็นรอยยิ้มของอีกคน

“ดอกตะบองเพชรสีชมพูแสนสวยนั้น เป็นอย่างไรบ้าง”

“อ้อ มันยังคงสวยงามบานสะพรั่งอยู่เหมือนเดิมค่ะ ฉันตั้งไว้ที่ริมหน้าต่าง”

“อย่าลืมดูแลมันให้ดีล่ะ”

“รับรองค่ะ ฉันจะดูแลมันให้ดีที่สุดเลยละค่ะผู้พัน”

คำตอบของผู้กองสาวชาวไทยทำให้มาลิกระบายยิ้มออกมาอย่างพอใจ เขายิ้มทั้งปากและนัยน์ตา จนทำให้หญิงสาวออกอาการเคอะๆ เซินๆ เธอรีบทำความเคารพ ก่อนจะหมุนตัวเดินกลับด้วยหัวใจตุ้มๆ ต๋อมๆ

‘ไม่ได้ๆ’ รินดาเตือนสติตัวเอง

เธอมาเพื่อหาประสบการณ์ ไม่ได้มาเพื่อให้หัวใจของตัวเอง

ต้องชอกช้ำเหมือนอย่างที่เคยมาไม่ใช่หรือ

หนังสือที่บ่งบอกความเป็นรียาร์ดเหมือนจะเป็นสิ่งเดียว
ที่รินดาขาดมันไม่ได้ ไม่ว่าหญิงสาวจะไปทำงาน หรือแม้แต่ปฏิบัติ
ภารกิจที่ไหน หากมีเวลาว่าง รินดาก็มักจะหยิบจับขึ้นมาอ่านและ
บันทึกข้อมูลไว้เพื่อไปรายงานต่อ พันโทมาลิก บิน อัลฟาน บิน ฟาอิส
ซัมมัล อยู่เสมอ

วันนี้ก็เช่นกัน ผู้กองสาวชาวไทยยังคงนั่งชุกตัวอยู่ในมุม
ห้องทำงานอันเต็มไปด้วยภารกิจที่อัดแน่นของเจ้าของห้อง เพราะ
ทหารหลายนายผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเข้ามาประชุมปรึกษาหารือ
กับพันโทมาลิกอยู่ตลอดเวลา โดยไม่สนใจว่าที่มุมห้องจะมีทหารหญิง
คนหนึ่งนั่งอ่านหนังสืออยู่ แต่สมาธิของเธอกระเจิดกระเจิงเพราะมัว
แต่คอยจ้องผู้พันของตนตาแป้ว

“วันนี้ยุ่งหน่อย” มาลิกเปรยขึ้นเมื่อห้องทำงานของเขาปราศจาก
นายทหารที่เดินเข้าออกแล้ว

“ไม่หนอยละมังคะ ฉันเห็นผู้พันไม่ได้เงยหน้าขึ้นจากเอกสาร
เลย”

“แต่ฉันเห็นเธอกัดเล็บ” คนที่ยุ่งตลอดเวลาพูดขึ้นเบาๆ

“ฉัน...ก็...”

“ก็ฉันเบื่อนี่คะ”

“เธอคงเบื่อ”

“เปล่าคะ ใครว่าฉันเบื่อคะ ฉันกำลังสนุกกับเรื่องราวของรียาร์ด
อยู่เลย”

คำตอบของรินดาทำให้พันโทมาลิกหัวเราะเบาๆ

“ฉันเชื่อว่าเธอสนุก เพราะไม่ฉันเธอคงไม่อ่านหนังสือกลับหัว
หรอก”

“ผู้พัน...” รินดายิ้มแหยๆ เห็นท่าทางเอาการเอางาน ที่แท้ก็ยังมีเวลาแอบมองเธอ คอยจับผิดเธอจนได้

“ความจริง มันก็มีบางเวลาที่ฉันนึกเบื่อบ้างล่ะค่ะ การเห็นริยาร์ผ่านตัวหนังสือมันจะสนุกตรงไหนคะ”

“จริงสินะ ผู้กองไม่ใช่เด็กๆ แล้วที่จะมานั่งอ่าน นั่งท่อง และคอยตอบคำถามฉันเหมือนเด็กนักเรียน เอาเป็นว่าฉันจะให้ผู้กองได้รับประสบการณ์ตรงดีกว่า”

“ฉันขอออกหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ค่ะ ถ้าผู้พันจะกรุณา” รินดาได้ที เธออยากออกไปสัมผัสกับทะเลทรายและวิถีชีวิตของคนพื้นเมืองจะตายไป

“หือ” มาลิกเลิกคิ้วขึ้น

“โอเคค่ะ ฉันรู้ว่าที่ผ่านๆ มา ทหารแลกเปลี่ยนไม่เคยได้รับอนุญาตให้ออกหน่วยแพทย์เคลื่อนที่กับพวกคุณเลย แต่ครั้งนี้ฉันขอค่ะ ฉันอยากออกไปใช้วิชาความรู้เพื่อหาประสบการณ์มากกว่าจะลงประวัติคนไข้และรอจ่ายยาแก้ปวด แก้ไข ภายในห้องสี่เหลี่ยมเท่านั้น นะคะผู้พัน”

“เพราะคิดอย่างนี้เอง เธอถึงขออาสาไปทำภารกิจอีตัว”

“ก็...มันตื่นเต้นกว่าไม่ใช่หรือคะ”

“แน่ใจหรือว่าผู้กองอยากไป”

“แน่ใจค่ะ”

“มันร้อน และเป็นงานที่หนัก อีกอย่าง การกินอยู่หลับนอนมันก็ไม่ได้สบายเหมือนอยู่ที่ค่ายนี้หรอกนะผู้กอง”

“ฉันรู้ค่ะ ว่ามาที่นี้แล้วจะต้องเจอกับอะไรบ้าง”

“ถ้าเธอรู้ เธอคงไม่มีหนังสือของริยาร์อยู่ในมือหรอก จริงไหม”

“ฉัน...” รินดาอีกอักเมื่อถูกผู้พันยั่ว

“แต่ฉันอยากไปจริงๆ นะคะ และหวังว่าผู้พันจะทบทวนคำขอ

ของฉัน”

“มันไม่ใช่เรื่องเล่นๆ”

“ฉันก็ไม่ได้ขอเล่นๆ เหมือนกันค่ะ”

รินดาตอบเขาด้วยความมั่นใจ เพราะหากว่าเธอกลัวลำบาก เธอคงไม่เลือกมาเป็นทหาร และคงไม่เลือกมายังรียาร์ ดินแดนแห่งทะเลทรายที่ไม่ได้มีแค่ ‘ไม่ติดทะเล’ อย่างเดียวแบบนี้หรอก